

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 19, 2016

Nummer 19, 2016

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:7154](#) 06-09-2016

zorgverlener/zorgbehoevende

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:3775](#) 30-08-2016

X/Vitalis

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:3584](#) 30-08-2016

Beveiligingsmedewerker/VUmc

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:2005](#) 24-05-2016

VUmc/X

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2016:4150](#) 13-09-2016

X/Y

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:4938](#) 08-09-2016

Zorgorganisatie/woonbegeleider

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:3393](#) 07-09-2016

X/Y

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:5940](#) 05-09-2016

Cordaan/verzorgende

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:4807](#) 31-08-2016

X/Y

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:4576](#) 24-08-2016

X/Zilveren Kruis

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:5917](#) 28-07-2016

X/Y

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:5919](#) 28-07-2016

X/Y

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2016:5190](#) 14-07-2016

verpleegkundige/Máxima Medisch Centrum

Tuchtcolleges

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2016:301](#) 13-09-2016

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2016:104](#) 30-08-2016

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2016:277](#) 25-08-2016

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2016:275](#) 25-08-2016

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2016:270](#) 25-08-2016

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2016:271](#) 25-08-2016

X/Y

Annotatie

[De rol van de transparantie-eisen van zorgaanbieders uit artikel 38 Wmg in een civiele procedure.](#)

mr. B.A. van Schelven

RECHTSPRAAK

Zorgorganisatie/woonbegeleider

In deze zaak gaat het om een werknemster die haar re-integratieverplichtingen niet is nagekomen. Het advies van de bedrijfsarts was dat werknemster en werkgeefster wekelijks een koffiemoment zouden hebben en dat na drie weken de re-integratie in aangepast werk gestart zou kunnen worden. Het deskundigenoordeel bevestigde dat. De werknemster weigerde dit advies echter op te volgen, ook nadat werkgeefster tot loonstop was overgegaan. Er volgt ontbinding van de arbeidsovereenkomst vanwege verwijtbaar handelen (e-grond).

Werknemster, geboren op 9 november 1987, is op 1 februari 2013 in dienst getreden bij werkgeefster. Haar functie betreft die van woonbegeleider. Het salaris bedraagt € 611,62 bruto per maand, exclusief 8% vakantietoeslag en een eindejaarsuitkering van 5,7%. Werknemster heeft zich begin november 2015 ziek gemeld. De bedrijfsarts heeft naar aanleiding van een gesprek van 25 maart 2016 geadviseerd dat werknemster kan starten met een wekelijks koffiemoment en na drie weken een start kan maken met aangepast werk. Werknemster heeft vervolgens laten weten dat een wekelijks koffiemoment op dat moment onmogelijk voor haar was. Het afgesproken koffiemoment heeft niet plaatsgevonden. Werknemster is ook op een volgende afspraak van 7 april 2016 niet verschenen, waarop werkgeefster de salarisbetaling heeft gestaakt. Op 27 juni 2016 heeft het UWV op verzoek van werknemster een deskundigenoordeel afgegeven, waarin staat dat werknemster in staat was te starten met de re-integratie zoals de bedrijfsarts had geadviseerd en dat de inspanningen van werknemster onvoldoende zijn. Werkgeefster verzoekt de arbeidsovereenkomst met werknemster te ontbinden, vanwege verwijtbaar handelen van werknemster (e-grond), in verband met het zonder deugdelijke grond door werknemster niet nakomen van haar re-integratieverplichtingen. Werkgeefster verzoekt tevens om in geval van ontbinding een transitievergoeding van € 1181 toe te kennen.

De kantonrechter oordeelt als volgt. In geval van een verzoek op voornoemde grondslag moet

de werkgever op grond van artikel 7:671b lid 5 BW de werknemer schriftelijk hebben aangemaand of een loonstop hebben ingesteld en een verklaring van een deskundige als bedoeld in artikel 7:629a BW overleggen. Dat heeft werkgeefster gedaan. Op grond van artikel 7:660a BW is werkneemster gehouden om mee te werken aan haar re-integratie. Gelet op het rapport van de bedrijfsarts van 25 maart 2016 werd werkneemster in staat geacht om vanaf die datum te starten met een wekelijks koffiemoment en drie weken nadien met aangepast werk. Werkgeefster heeft werkneemster herhaaldelijk verzocht om voor het koffiemoment op kantoor te komen. Werkneemster heeft daaraan geen gehoor gegeven, ook niet nadat werkgeefster tot een loonstop was overgegaan. In het deskundigenoordeel heeft het UWV geoordeeld dat werkneemster in staat was te starten met de re-integratie zoals de bedrijfsarts had geadviseerd en dat de inspanningen van werkneemster onvoldoende waren. De kantonrechter ziet geen aanleiding om het rapport van de bedrijfsarts en het deskundigenoordeel niet te volgen. Het voorgaande betekent dat werkneemster de op haar krachtens artikel 7:660a BW rustende verplichtingen heeft geschonden. Er zijn geen feiten en omstandigheden gesteld of gebleken die maken dat geoordeeld kan worden dat werkneemster haar handelen c.q. nalaten niet kan worden verweten. Daarop volgt ontbinding van de arbeidsovereenkomst met ingang van 1 november 2016 en met toekenning van de aangeboden transitievergoeding.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:4938

Zaaknummer: 5262977 LE VERZ 16-88

Advocaten: E.J. Kortleve

Wetsartikelen: 7:660a BW, 7:66g lid 3 onderdeel e BW en 7:671b BW

RECHTSPRAAK

zorgverlener/zorgbehoevende

Aan een zorgbehoevende vrouw is een pgb verstrekt. Zij woonde samen met haar vriend, deze zou zorg verlenen aan de vrouw en zou hiervoor worden betaald uit het pgb. Er is echter niet gebleken van een arbeidsovereenkomst en/of pgb-zorgovereenkomst tussen de vrouw en haar zorgverlenende vriend. De vriend kan niet aantonen dat er daadwerkelijk zorg is verleend anders dan de zorg die gebruikelijk is tussen samenwonende partners met een affectionele relatie. Daarom kan hij geen aanspraak maken op (loon)betaling.

X en Y hebben een affectieve relatie gehad. Vanaf 1 september 2004 tot 1 juli 2005 hebben zij samengewoond, aanvankelijk in de huurwoning van Y en later in de door X aangekochte woning. Partijen waren niet gehuwd en hadden geen samenlevingscontract. In de periode van samenwoning ontving Y een persoonsgebonden budget (hierna: pgb). Partijen zijn overeengekomen dat X zorg zou verlenen aan Y en daarvoor uit haar pgb zou worden betaald. Tijdens de periode van samenwoning heeft Y niets aan X betaald en X heeft daar ook niet om gevraagd. Evenmin zijn afspraken over betalingen gemaakt. Voor het verkrijgen van een hypotheek op zijn woning heeft X mede als inkomsten opgegeven de beloning van € 1609,77 per maand die hij zou ontvangen uit het persoonsgebonden budget (hierna: pgb). X werkte tot januari 2005 fulltime bij een uitgever en daarnaast als taxichauffeur. Na beëindiging van de relatie heeft X Y aangesproken tot betaling van € 16.097,70 (tien maanden à € 1609,77). In 2007 en 2008 is er tussen partijen onderhandeld en is X aanvankelijk akkoord gegaan met een voorstel van Y tot eenmalige betaling van € 3000 tegen finale kwijting. Omdat Y niet kon voldoen, werd er weer onderhandeld met als resultaat een totale betaling (in termijnen) van € 8000 waarvan uiteindelijk € 3400 werd voldaan. X vorderde bij de kantonrechter de betaling van het volledige bedrag van € 16.097,70. Partijen zijn het erover eens dat zij waren overeengekomen dat X zorg zou verlenen die valt binnen het pgb en dat X daarvoor het pgb-budget zou krijgen. Y heeft echter betwist dat X werkzaamheden voor haar heeft verricht. Het pgb is ook teruggevorderd door het zorgkantoor. De kantonrechter heeft de vordering van X afgewezen omdat onvoldoende is komen vast te staan dat X naast zijn 40-urige werkweek

daadwerkelijk invulling heeft gegeven aan de pgb-overeenkomst.

Het hof oordeelt als volgt. Naar het oordeel van het hof heeft X, op wie de bewijslast rust van zijn stelling dat sprake was van een arbeidsovereenkomst, met betrekking tot de overeengekomen rechten en plichten onvoldoende aanknopingspunten verschaft. Het is volstrekt onduidelijk gebleven welke concrete werkzaamheden Y van X krachtens overeenkomst mocht verlangen, wat de arbeidsomvang zou zijn en/of op welke tijden hij daarvoor beschikbaar zou moeten zijn en welk loon daar tegenover zou staan. De wijze waarop partijen uitvoering aan de overeenkomst hebben gegeven biedt in dit geval ook geen houvast. Ten eerste is X in zijn processtukken uiterst vaag gebleven over wat hij zou hebben gedaan. Uit niets blijkt van enige instructie door Y of van een gezagsverhouding. Het procesverbaal van comparitie bij de kantonrechter vermeldt dat X heeft verklaard dat de verleende zorg huishoudelijke hulp betrof, zoals afwas, stofzuigen en het onderhoud van de tuin. Het hof heeft geen reden om aan te nemen dat dit iets anders is dan een gebruikelijke bijdrage van een samenwonende partner in de gemeenschappelijke huishouding. Ten tweede kan in dit geval ook niets worden afgeleid uit de wijze waarop de tegenprestatie is bepaald en uitgekeerd, nu tussen partijen vaststaat dat Y gedurende de gehele periode van tien maanden waarin X voor Y gewerkt zou hebben niets aan X heeft betaald, X daar ook niet om heeft gevraagd en er toen evenmin over betaling afspraken zijn gemaakt. Het hof verwerpt dan ook de stelling dat sprake was van een arbeidsovereenkomst en dat het daarom op de weg van Y zou liggen om te bewijzen dat X geen recht heeft op loon.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:7154

Zaaknummer: 200.152.511/01

Advocaten: M. Arnold, J. de Graaf en L.H. Haarsma

Wetsartikelen: 7:610 BW

RECHTSPRAAK

Cordaan/verzorgende

In deze zaak gaat het om een verzorgende die een aantal ernstige fouten maakt: hij vergeet een dementerende cliënte, waardoor zij een nacht lang in de tillift boven het toilet hangt en hij rapporteert niet naar waarheid. De werkgever verzoekt om ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De rechter neemt de werkdruk en de onderbezetting op de afdeling, de goede en lange staat van dienst en de schuldbewustheid van werknemer alsmede de gevolgen voor werknemer van ontbinding in de ontbindingsprocedure mee. Gelet op al deze omstandigheden wordt het ontbindingsverzoek afgewezen.

Werknemer is al lange tijd in dienst van Cordaan en is laatstelijk werkzaam in de functie van Verzorgende A. Hij heeft altijd goed gefunctioneerd en zijn functioneren is in 2015 nog als uitstekend beoordeeld. Werknemer was laatstelijk werkzaam op een locatie voor kleinschalig wonen voor dementerende ouderen. Op de vijfde en zesde etage bevinden zich in totaal 36 kamers voor 36 cliënten met een BOPZ-indicatie. Een functionele eenheid bestaat uit twee woongroepen met zes cliënten per woongroep en een gezamenlijke woonruimte met keuken. Volgens het schema Standaardbezetting kleinschalige woonvoorziening van Cordaan dienen bij een avonddienst een Verzorgende A en een Helpende aanwezig te zijn voor twee groepen van zes cliënten van een wooneenheid. Zij hebben dan ieder de zorg voor zes cliënten, waarbij de Verzorgende de eindverantwoordelijkheid draagt. Op 3 mei 2016 was werknemer werkzaam in de avonddienst van 15.30 tot 23.00 uur. Hij was samen met een Helpende ingedeeld op de vijfde etage. Werknemer was de enige Verzorgende voor zes woningen op de vijfde en zesde etage met 36 cliënten, naast vijf Helpenden. Op 4 mei 2016 rond 8:30/9.00 uur trof een medewerker van Cordaan een dementerende cliënte aan, hangend in de tillift boven het toilet in haar woning. Werknemer wordt direct op non-actief gezet. Later blijkt dat de cliënte de avond daarvoor door werknemer om 17:52 uur in de tillift was gezet, waarna hij haar was vergeten. De medewerkster van de nachtdienst had dit niet opgemerkt. Bij nader onderzoek blijkt dat werknemer om 17.38 uur in de ECD rapportage met betrekking tot de

cliënte heeft genoteerd: 'mw is om 16.00 uur uit bed gehaald, was erg vermoeid. sliep voortdurend aan tafel. Heeft met moeite nog wat pap en vla gegeten. Heb mw hierna naar bed gebracht'. Ook blijkt bij nader onderzoek dat de medicatie enkele uren te vroeg was toegediend. Voorts heeft werknemer genoteerd dat hij om 18.00 en 22.00 uur oogdruppels had gegeven terwijl hij deze in werkelijkheid niet had toegediend.

Op 20 mei 2016 is bij werknemer darmkanker vastgesteld, in verband waarmee hij zich op 23 mei 2016 ziek heeft gemeld. De arboarts heeft werknemer hersteld verklaard met ingang van 8 augustus 2016.

Cordaan verzoekt vervolgens de arbeidsovereenkomst met werknemer te ontbinden op grond van verwijtbaar handelen of nalaten en een verstoorde arbeidsverhouding. Werknemer heeft zich in zijn verweer zeer schuldbewust en berouwvol opgesteld, maar heeft ook aangevoerd dat de werkdruk op de locatie enorm hoog was, de bezetting regelmatig afweek van het ideale plaatje en doordat de bezetting geen dag gelijk was, zijn taken elke dag wisselden, onder meer ten aanzien van de toediening van medicatie. Hij stelt dat hij dit de leiding regelmatig heeft voorgehouden en dat de bezetting ook die bewuste avond niet was zoals voorgeschreven, waarbij een onrustige terminale patiënt en zijn familie – terecht – veel aandacht vroegen en hij daarom oplossingen koos en een systeem van werken om het werk beheersbaar te houden.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Het ontbindingsverzoek houdt geen verband met de ziekte van werknemer; werknemer is inmiddels hersteld verklaard. Voorop staat dat Cordaan terecht stelt dat werknemer op onaanvaardbare wijze is tekortgeschoten in de aan hem toevertrouwde zorg voor de onderhavige afhankelijke cliënte door te vergeten dat hij haar op het toilet had gezet, waardoor zij daar onacceptabel lang heeft gezeten. Voorts valt het werknemer ernstig aan te rekenen dat hij twee keer niet naar waarheid heeft gerapporteerd. Voor zover Cordaan van mening is dat ongeacht de verdere omstandigheden van het geval in het licht van de ernst van deze tekortkomingen sowieso ontbinding dient te volgen wordt zij daarin echter niet gevolgd. Bij de beoordeling zal ook moeten worden betrokken in hoeverre de werksituatie of persoonlijke omstandigheden van werknemer de mogelijkheid van het maken van fouten hebben bevorderd, of er verzachtende omstandigheden zijn, of Cordaan het risico loopt op herhaling, de houding van werknemer ten aanzien van de gebeurtenissen en of werknemer bereid is om zijn werkwijze aan te passen, alsmede de duur en het verloop van het dienstverband van werknemer en de gevolgen voor hem van een ontslag. Vaststaat dat werknemer op de bewuste avond meer verantwoordelijkheden had dan op grond van de standaardbezetting verwacht kon worden. Op papier droeg werknemer die avond de eindverantwoordelijkheid voor de zorg van 36 bewoners in plaats van twaalf bewoners. Daar komt de situatie van de terminale patiënt bij. Cordaan heeft niet aangetoond dat er een afspraak gold of duidelijk is gecommuniceerd op grond waarvan werknemer gehouden was

om zelf de zorg voor deze cliënt op zich te nemen. Werknemer heeft verder verklaard dat hij de Helpende heeft ingedeeld bij deze cliënt op haar uitdrukkelijk verzoek vanwege haar contacten met de familie. Dit komt niet als onzorgvuldig of onbegrijpelijk over. Werknemer had door deze situatie verder wel een extra verantwoordelijkheid, zo moest hij bijvoorbeeld morfine toedienen. Voorts kan betwijfeld worden of Cordaan haar medewerkers voldoende duidelijk en frequent heeft gewezen op het belang van het houden van een controleronde in de avonddienst, zodat iedereen zich van dat voorschrift bewust was. Dat dit mogelijkwijze niet het geval is, kan worden afgeleid uit de prisma-analyse van Cordaan. Verder wordt van belang geacht dat werknemer ter zitting heeft erkend dat hij ernstig is tekortgeschoten en heeft laten blijken dat hij zich daarover enorm schuldig voelt. Alle ontwikkelingen in de afgelopen periode hebben er zelfs toe geleid dat hij in een depressie is geraakt waarvoor hij antidepressiva gebruikt. Werknemer heeft zich afgevraagd hoe een en ander heeft kunnen gebeuren, want dit heeft hij nog nooit meegemaakt. Aannemelijk wordt geacht dat werknemer al op 3 mei 2016 de door hem gestelde klachten ten gevolge van de op 20 mei 2016 vastgestelde darmkanker ondervond en dat dit een mogelijke verklaring is dat hij na 25 jaar goed functioneren onderhavige fouten heeft gemaakt. Dit alles biedt ook het perspectief dat na herstel van de ziekte van werknemer geen herhaling zal plaatsvinden. Tot slot wordt bij het oordeel betrokken de lange duur van het dienstverband en het goede functioneren van werknemer al die jaren, alsmede de ernstige gevolgen die ontbinding van de arbeidsovereenkomst voor werknemer zou hebben. Voor zover Cordaan het verzoek baseert op een verstoorde arbeidsrelatie wordt daaraan voorbijgegaan omdat daarvoor een zelfstandige grondslag ontbreekt en deze grond volledig is gebaseerd op het verloop van gebeurtenissen op 3 mei 2016 terwijl daarvoor nog een uitstekende beoordeling is gegeven. Daarop volgt afwijzing van het ontbindingsverzoek.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:5940

Zaaknummer: 5195844 EA VERZ 16-754

Advocaten: S.K. Schreurs en L. van Dijk

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 onderdeel e BW, 7:669 lid 3 onderdeel g BW en 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Beveiligingsmedewerker/VUmc

In deze zaak gaat het om een beveiligingsmedewerker van het VUmc, die ten tijde van wateroverlast een lastige fotograaf expres liet struikelen. Dit is verwijtbaar handelen, dat een ontbinding rechtvaardigt. Omdat de werknemer aanspraak heeft op een met de vakbonden overeengekomen Bovenwettelijke Werkloosheidsregeling, heeft hij geen recht op een transitievergoeding. In hoger beroep kan een ontbinding per eerdere datum dan door de kantonrechter is toegepast niet worden uitgesproken.

Werknemer, geboren in 1969, is sinds 15 juli 1991 in dienst van Stichting VUmc (hierna: VUmc), als medewerker receptie en beveiliging. Op 9 september 2015 's morgens was werknemer belast met beveiligingswerkzaamheden op het terrein en de openbare weg rondom het ziekenhuis van VUmc, dit in verband met wateroverlast die de dag tevoren was ontstaan als gevolg van een breuk in de waterleiding. Ter plekke was een persoon bezig foto's van hem te maken. Werknemer heeft deze fotograaf gesommeerd daarmee op te houden. De fotograaf deed dat niet. Werknemer heeft de fotograaf vervolgens laten struikelen door zijn been uit te steken op het moment dat laatstgenoemde langs hem heen liep. De fotograaf heeft een klacht ingediend bij VUmc. VUmc verzoekt onder meer de arbeidsovereenkomst met werknemer te ontbinden wegens verwijtbaar handelen. De kantonrechter heeft dit verzoek toegewezen. De kantonrechter heeft bovendien aan werknemer geen transitievergoeding toegekend, omdat werknemer recht heeft op een vergoeding ingevolge een voor 1 juli met vakorganisaties gemaakte collectieve afspraak. Tegen dit vonnis komt werknemer in hoger beroep.

Het hof oordeelt als volgt. Er is aanleiding de arbeidsovereenkomst tussen werknemer en VUmc te ontbinden, omdat er aan de zijde van werknemer sprake is van zodanig verwijtbaar handelen dat van de werkgever niet gevergd kan worden de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Hiertoe overweegt het hof het volgende. De desbetreffende gedraging van werknemer, ook wanneer rekening wordt gehouden met de soms moeilijke omstandigheden

waaronder hij zijn werk diende te verrichten en de hectiek die de gebeurtenissen op 8 en 9 september 2015 met zich brachten, zijn grensoverschrijdend en ontoelaatbaar. Ook wanneer werknemer, zoals hij stelt, vanwege een lange werkdag op 8 september, op 9 september nog vermoeid was, had hij nimmer mogen handelen zoals hij heeft gedaan. Hierbij acht het hof in het bijzonder van belang de aard van de functie van werknemer, medewerker receptie en beveiliging, de uit deze functie voortvloeiende verantwoordelijkheden en het vertrouwen dat VUmc in hem moet kunnen stellen om de rust te bewaren en de-escalerend op te treden. Het optreden van de fotograaf kan door werknemer als hinderlijk zijn ervaren maar dit veroorzaakte op geen enkele wijze gevaar en was evenmin fysiek intimiderend. Integendeel: de fotograaf rende juist weg. Daarbij is verder mede van belang dat werknemer als gewaarschuwd medewerker kon worden beschouwd. Er hebben zich in het verleden meer incidenten rondom werknemer voorgedaan, waarna zijn gedrag met hem is besproken. De door werknemer aangevoerde ingrijpende gevolgen van het ontslag, zijn persoonlijke omstandigheden, de duur – ruim 24 jaar – van het dienstverband en eerdere positieve beoordelingen van de werkzaamheden van werknemer wettigen geen ander oordeel. De vraag die vervolgens rijst, is of werknemer recht heeft op een transitievergoeding. Gelet op artikel 1 aanhef en onderdeel b, tezamen met artikel 2 lid 1 van het Besluit overgangsrecht transitievergoeding heeft een werknemer die recht heeft op een vergoeding of voorziening op basis van een met vakorganisaties vóór 1 juli 2015 gemaakte afspraak geen recht op een transitievergoeding. De BWUMC is geregeld in bijlage P van de CAO UMC, welke op VUmc van toepassing is. In bijlage P staat vermeld dat deze regeling laatstelijk is gewijzigd op 14 november 2014. In het akkoord CAO-UMC 2015-2017 van 9 juli 2015 staat vermeld dat bijlage P gehandhaafd wordt voor alle umc's. Deze bijlage wordt aangevuld met enkele punten, die erop neerkomen dat de vóór 1 juli 2015 bestaande situatie voor werknemers gehandhaafd bleef. Daarmee is niet gebleken dat er zich in de BWUMC op of na 1 juli 2015 enige materiële wijziging heeft voorgedaan. De BWUMC geeft werknemer aanspraak op een aanvulling op een WW-uitkering. De omstandigheid dat werknemer momenteel geen WW-uitkering ontvangt, doet daar niet aan af, alleen al vanwege de omstandigheid dat het recht op aanvulling alsnog geldend kan worden gemaakt indien de WW-aanspraak van werknemer op een later moment wel tot een uitkering leidt. Werknemer heeft daarom recht op een vergoeding of voorziening zoals bepaald in het Besluit overgangsrecht transitievergoeding en onder de voorwaarden zoals in de BWUMC vermeld. Daarmee heeft hij geen recht op een transitievergoeding. Het VUmc heeft tot slot betoogd dat de ernstige verwijtbaarheid aan de zijde van werknemer had moeten leiden tot een ontbinding van de arbeidsovereenkomst tegen een eerdere datum. Indien het verzoek van VUmc zou worden gevolgd en, anders dan de kantonrechter heeft gedaan, de arbeidsovereenkomst niet per 1 maart 2016 zou worden ontbonden, maar per een vóór 1 maart 2016 gelegen datum, dan zou dat neerkomen op een door het hof uitgesproken

ontbinding met terugwerkende kracht. Dat is, op grond van genoemde wetsbepaling en de toelichting daarop, niet mogelijk. Gelet hierop heeft VUmc geen belang bij een oordeel over het al dan niet ernstig verwijtbaar karakter van het handelen van werknemer. Daarop volgt bekrachtiging van het bestreden vonnis.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-08-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:3584

Zaaknummer: 200.187.715/01

Advocaten: E.E. P Gosling-Verheijen en S.K. Schreurs

Wetsartikelen: 7:66g lid 3 onderdeel e BW en 7:683 BW

ANNOTATIE

De rol van de transparantie-eisen van zorgaanbieders uit artikel 38 Wmg in een civiele procedure.

mr. B.A. van Schelven

1. Casus

Dit arrest gaat over een betalingsgeschil tussen een psychiater en zijn patiënt. De patiënt stond onder behandeling van de psychiater van 5 januari 2011 tot 4 januari 2012. Na het einde van de behandeling bleek dat de zorgverzekeraar van de patiënt de behandeling niet vergoedde. De psychiater stuurde de patiënt daarop een factuur van € 4546,70. De patiënt voldeed de factuur niet, waarop de psychiater de patiënt in rechte betrok. De kantonrechter veroordeelde de patiënt tot betaling, waarop de patiënt in appèl ging. Het hof bekrachtigde het vonnis van de kantonrechter.

2. Patiëntenfederatie Nederland not amused

Voor Patiëntenfederatie Nederland was dit arrest aanleiding een persbericht te publiceren met als kop 'Rechter zet patiënt in de kou'.^[1] De reden voor het persbericht waren twee specifieke overwegingen van het hof. Ten eerste de overweging dat het uitgangspunt is dat de patiënt zelf nagaat of zijn zorgverzekeraar een behandeling vergoedt, en of hij, indien dit niet het geval is, zelf de kosten van de behandeling kan dragen. Ten tweede de overweging dat het in beginsel de eigen verantwoordelijkheid van de patiënt is om, indien vereist, toestemming of machtiging voor een behandeling door een zorgverlener te vragen.

De directeur van Patiëntenfederatie Nederland stelt in het persbericht dat *'het wettelijk tot de algemene verplichtingen hoort van zorgaanbieders om hun patiënten "tijdig en zorgvuldig" te informeren over de kosten'*.

3. Transparantie-eisen zorgaanbieder uit artikel 38 Wmg

De directeur doelt waarschijnlijk op de in artikel 38 Wet marktordening gezondheidszorg (de 'Wmg') neergelegde transparantie-eisen voor zorgaanbieders. Lid 1 van dat artikel bepaalt dat zorgaanbieders hun patiënten tijdig en zorgvuldig informeren over het voor de prestatie in

rekening te brengen tarief.

In de Beleidsregel transparantie zorgaanbieders (TH/BH-012) (de 'Beleidsregel') van de Nederlandse Zorgautoriteit (de 'NZa') is neergelegd welke informatie de zorgaanbieder op basis van artikel 38 Wmg minimaal moet verstrekken aan een patiënt. Toen de onderhavige behandeling aanving, gold echter niet de Beleidsregel maar het Richtsnoer Informatieverstrekking zorgaanbieders (het 'Richtsnoer') (eveneens van de NZa).

In het Richtsnoer staat dat *'de zorgaanbieder alle informatie aan de consument moet geven die relevant is om een weloverwogen keuze te kunnen maken'*.^[2] Als voorbeeld wordt gegeven: *'Daarnaast moet de zorgaanbieder, voor zover daar sprake van is, aangeven welke diensten niet onder de verzekerde zorgaanspraak vallen'*.^[3] En: *'De zorgaanbieder moet voor producten en diensten die hij levert, aangeven of dit onder verzekerde zorgaanspraak valt (en waarvoor dus geen extra kosten gelden) of niet, en zo nee, voor welke producten of diensten wel extra kosten gelden. Met andere woorden: zorgaanbieders moeten specificeren welke dienstverlening onder de verzekerde zorgprestatie valt en welke producten en dienstverlening niet'*.^[4] In de bijbehorende voetnoot staat: *'Bij curatieve zorg geldt dat een zorgaanbieder soms niet weet op welke wijze de consument is verzekerd (bijvoorbeeld welke aanvullende verzekering de consument afgesloten heeft). In dergelijke gevallen moet de zorgaanbieder erop wijzen dat het zou kunnen dat de zorg niet wordt vergoed en dat de consument dit bij zijn/haar zorgverzekeraar kan nagaan'*.

In artikel 5 van de Beleidsregel zijn overigens soortgelijke regels neergelegd. Ook kent artikel 10 lid 1 Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg soortgelijke bepalingen.

4. Had artikel 38 Wmg een rol kunnen spelen?

De vraag rijst dan of artikel 38 Wmg en het Richtsnoer bij het oordeel van het hof hadden kunnen worden betrokken.

De reden voor het uitblijven van een vergoeding van de zorg was kennelijk gelegen in de polisvoorwaarde dat voorafgaande toestemming van de zorgverzekeraar aan de patiënt voor de psychiatrische behandeling vereist was. Zorgverzekeraars mogen in hun polisvoorwaarden opnemen dat voor één of meer vormen van zorg zo'n voorafgaande toestemming is vereist, zolang de verzekerde wel de zorg krijgt waar hij op grond van de Zvw recht op heeft.^[5] Hoewel beperkt van omvang, wordt deze eis in de praktijk doorgaans gehanteerd voor zorg waarbij het afhankelijk is van de specifieke omstandigheden van het geval of voldaan is aan de relevante indicatie-eis. De zorgverzekeraar zal in principe toestemming moeten verlenen indien sprake is van verzekerde zorg en voldaan is aan de relevante indicatie-eis.^[6]

Het Richtsnoer noemt de noodzaak van voorafgaande toestemming niet als omstandigheid

waarvoor op de zorgaanbieder een transparantieplichting rust. De voorbeelden uit het Richtsnoer zijn echter niet limitatief bedoeld.[7] Dit geldt overigens ook voor de inhoud van de Beleidsregel. De vraag komt dan op of een dergelijke verplichting uit artikel 38 Wmg kan voortvloeien en of het van een zorgaanbieder in redelijkheid kan worden gevergd dat hij voorafgaand aan een behandeling de patiënt erop wijst dat het voor vergoeding van de zorg mogelijk is dat hij voorafgaande toestemming nodig heeft van zijn zorgverzekeraar. Een ontkennend antwoord kan worden gebaseerd op het argument dat – anders dan het al dan niet gecontracteerd zijn – dit geen informatie is die de zorgaanbieder uit eigen wetenschap heeft. De verzekerde zal daar zijn polis op na moeten slaan. Desalniettemin lijkt een dergelijke verplichting wel in lijn met het doel van artikel 38 Wmg: het geven van goede voorlichting over de eigenschappen van het aangeboden en de daarvoor te berekenen tarieven, opdat vergissingen, misverstanden en onregelmatige declaraties worden voorkomen.[8]

5. Welke rol had artikel 38 Wmg kunnen spelen?

Wat had de patiënt met artikel 38 Wmg gekund indien wordt aangenomen dat de psychiater de patiënt had moeten informeren over de voorafgaande toestemming? In beginsel zal artikel 38 Wmg immers enkel bestuursrechtelijk kunnen worden gehandhaafd door de NZa.

Een optie was geweest artikel 38 Wmg een rol te laten spelen in een beroep op dwaling, in de zin van een door de psychiater geschonden mededelingsplicht.[9] Afhankelijk van de draagkracht van de patiënt en de noodzaak van zijn psychiatrische behandeling zal dan ook wel bepleitbaar kunnen zijn dat de patiënt in dat geval de geneeskundige behandelingsovereenkomst niet was aangegaan.

Hoewel niet expliciet uit het arrest blijkt dat de patiënt een dergelijk bevrijdend verweer heeft gevoerd, zou dat wel uit r.o. 2.9 kunnen worden afgeleid. De daarin opgenomen overweging dat het uitgangspunt is dat de patiënt zelf nagaat of zijn zorgverzekeraar een behandeling vergoedt, lijkt immers goed te kunnen worden geplaatst in de sleutel van artikel 6:228 lid 2 BW. Daarin is bepaald dat de dwaling voor rekening van de dwalende kan behoren te blijven in verband met de aard van de overeenkomst, de in het verkeer geldende opvattingen of de omstandigheden van het geval. Als wordt aangenomen dat artikel 38 Wmg de psychiater zou hebben verplicht de patiënt voorafgaand aan de behandeling te informeren over de mogelijke voorafgaande toestemming, zou dat er mijns inziens (echter) niet toe kunnen leiden dat de dwaling voor rekening van de patiënt behoort te blijven.

Voetnoten

[1] <https://www.patientenfederatie.nl/nieuws/rechter-zet-patient-in-de-kou>.

[2] P. 12.

[3] P. 13.

[4] P. 13.

[5] Vgl. NZa Standpunten 2015 Beoordeling modelovereenkomsten en reglementen, p. 28.

[6] H.J.J. Leenen e.a., *Handboek Gezondheidsrecht*, Den Haag: Boom Juridische uitgevers 2014, p. 723 (waar plastische chirurgie als voorbeeld wordt genoemd, omdat die zorg enkel in een beperkt aantal gevallen voor vergoeding in aanmerking komt).

[7] P. 11 Richtsnoer en voetnoot 1 Beleidsregel.

[8] *Kamerstukken II 2004/05*, 30186, 3, p. 62.

[9] Artikel 6:228 lid 1 sub b BW.

RECHTSPRAAK

verpleegkundige/Máxima Medisch Centrum

Een verpleegkundige vordert onregelmatigheidstoeslag over de periode dat zij met verlof was. Volgens de kantonrechter had zij dit echter vele jaren eerder kunnen doen. Zij heeft niet ‘binnen bekwame tijd’ geklaagd, waarop afwijzing van haar vordering volgt. Voorts behoren onregelmatige diensten niet intrinsiek tot het werk van werknemster, zodat niet doorbetaald hoeft te worden in vakantie- en verloftijd.

Werkneemster is als verpleegkundige in dienst van Stichting Máxima Medisch Centrum (hierna: MMC). Werkneemster vordert dat MMC wordt veroordeeld tot betaling van onregelmatigheidstoeslag over de vakantie- en verlofuren over het tijdvak van 29 juni 2010 tot 1 januari 2015. Werkneemster voert daartoe aan dat zij voor onregelmatige diensten in de jaren 2010 tot 2014 onregelmatigheidstoeslag heeft ontvangen, maar dat aan haar over de vakantie- en verlofuren in dat tijdvak geen onregelmatigheidstoeslag is betaald. De Europese Richtlijn 2003/88 heeft in artikel 7 het beginsel neergelegd dat werknemers jaarlijks een vakantie moeten krijgen *met behoud van loon*. Het Hof van Justitie heeft bij arrest van 15 september 2011 (C-155/10) bepaald dat *het loon* betrekking heeft op elke last die intrinsiek samenhangt met de uitvoering van taken die aan de werknemer zijn opgedragen. De onregelmatigheidstoeslag moet gezien het beginsel van de Richtlijn en naar dit criterium (intrinsieke samenhang) bij vakantie worden doorbetaald, aldus werknemster. Voorts doet werknemster een beroep op artikel 7:639 BW (De werknemer behoudt gedurende zijn vakantie recht op loon). Ook geeft zij aan dat haar vordering gerechtvaardigd is omdat per 1 januari 2015 de CAO Ziekenhuizen bepaalt dat de onregelmatigheidstoeslag ook over de vakantie- en verlof betaald moet worden. MMC stelt hier tegenover dat tot 1 januari 2015 de onregelmatigheidstoeslag niet over vakantie- en verlofuren werd betaald omdat dat niet in de cao's was voorgescreven. In de toelichting op de CAO Ziekenhuiswezen 1982/1984 was zelfs uitdrukkelijk opgenomen dat de onregelmatigheidstoeslag moest worden gezien als een vergoeding voor het uit de onregelmatige diensten voortvloeiende ongemak en dat zij niet werd gegeven in geval van vakantie- of verlofdagen. Ook stelde MMC dat de Richtlijn is uitgevaardigd om te waarborgen dat de werknemer voldoende rust krijgt en deze recuperatiewaarborg in die cao's gediend

werd doordat de werknemer ook vrije tijd kon vragen om de onregelmatigheid te compenseren. Die cao's waren dus niet in strijd met het Europese recht. Het feit dat die toeslag vanaf 1 januari 2015 volgens de cao wél over de vakantie- en verlofuren moet worden uitbetaald betekent volgens MMC niet dat de cao-partijen van mening zijn dat de cao's voordien in strijd waren met het Europese recht. Ook stelt MMC dat de Richtlijn wel bepaalt dat loon in vakantie- en verloftijd moet worden doorbetaald, maar niets zegt over de hoogte van het door te betalen loon. Buiten dat, zo stelt MMC, is het arrest waar werkneemster zich op beroept van 2011 en heeft werkneemster haar aanspraak pas op 29 juni 2015 bij MMC aanhangig gemaakt. Zij heeft dus, gezien artikel 6:89 BW, niet op tijd geklaagd. Ten slotte voert MMC aan dat men een verpleegkundige (als werkneemster) kan zijn zonder onregelmatige diensten te draaien (er zijn ook medewerkers die uitsluitend reguliere diensten draaien). De onregelmatige diensten behoren dus niet intrinsiek tot de functie en behoren dus niet tot het loon.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Bij een tekortkoming moet binnen bekwame tijd worden geklaagd. Als de niet-betaling van de onregelmatigheidstoelage een tekortkoming zou zijn, had werkneemster daar op of kort na 15 september 2011 over kunnen klagen, omdat toen het arrest van het Hof van Justitie bekend geworden is. Op 29 juni 2015 heeft werkneemster voor het eerst geklaagd; dat kan niet worden beschouwd als 'binnen bekwame tijd' nadat zij het gestelde gebrek redelijkerwijs had moeten ontdekken. Dat zij acties van werknemersorganisaties en proefprocessen heeft willen afwachten doet daar niet aan af. Het komt aan op haar eigen stellingname. Reeds om die reden worden haar vorderingen afgewezen. Als er wel binnen bekwame tijd zou zijn geklaagd en haar vordering toch beoordeeld zou moeten worden, zou die worden afgewezen. Artikel 7:639 BW is naar het oordeel van de kantonrechter niet een wetsartikel dat beslissend is voor het antwoord op de vraag of de onregelmatigheidstoelage tot het in vakantie- en verloftijd door te betalen loon behoort, omdat het artikel staat in de afdeling over 'Vakantie en verlof' en niet in afdeling 'Loon'. Maar als het wel maatgevend zou zijn, en zou moeten worden uitgelegd naar de zienswijze van het Hof van Justitie, dwingt het niet tot de opvatting van werkneemster. De onregelmatigheidsdiensten behoren niet intrinsiek tot het werk van werkneemster. De uitoefening van haar functie van verpleegkundige is niet ondenkbaar zonder de onregelmatigheidsdiensten, zo moet worden aangenomen, want het verweer van MMC dat er ook verpleegkundigen zijn die géén onregelmatige diensten draaien heeft werkneemster onweersproken gelaten. Daarop volgt afwijzing van de vordering.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 14-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2016:5190

Zaaknummer: 4717186

Advocaten: M. Vetkamp en D. van den Heeten

Wetsartikelen: 6:89 BW, 7:639 BW en Richtlijn 2003/88

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om de dood van een baby, waarbij een verdenking van kindermishandeling is gerezen. Deze zeer uitzonderlijke omstandigheid leidt tot het oordeel van de rechtbank dat het medisch beroepsgeheim ten aanzien van de gegevens met betrekking tot de (vermoedelijk door misdrijf overleden) baby moet worden doorbroken. Er is echter geen grond voor doorbreking van het beroepsgeheim wat betreft de psychologische rapporten van vader en moeder, onder wie de verdachte, aldus de rechtbank. Tot slot oordeelt de rechtbank dat een gedane melding aan het AMK aan een beroep op het verschoningsrecht niet in de weg staat.

In deze zaak gaat het om de dood van een baby, waarbij een verdenking van kindermishandeling is gerezen. De officier van justitie had, met machtiging van de rechter-commissaris, van een ziekenhuis gevoelige gegevens gevorderd op grond van artikel 126nf/126uf Sv. Het ging daarbij niet alleen om medische gegevens (onderzoeksgegevens, fysiotherapeutische dossiers en behandelplannen, rapportages van verpleegkundigen, interne memo's en berichtenverkeer uit een eerdere opname) van de baby, maar ook om het psychologisch dossier van de vader en de moeder van het kind. De vakgroep van kinderartsen beroept zich op het medisch beroepsgeheim; de raad van bestuur van het ziekenhuis heeft dit standpunt gevolgd. De vakgroep had zich echter wel bereid verklaard om zonder tussenkomst van politie en justitie bepaalde medische gegevens ter inzage te geven aan de forensisch arts van het NFI ter duiding van het letsel, hetgeen ook is gebeurd.

De gevorderde gegevens zijn in een gesloten envelop aan de rechter-commissaris overhandigd in afwachting van de uitkomst van onderhavige procedure.

De officier van justitie meende dat de vakgroep niet-ontvankelijk was in de vordering, nu het volgens de officier de beslissing was van de raad van bestuur om zich te beroepen op het verschoningsrecht en uit de stukken niet of onvoldoende was vast te stellen in hoeverre de

vakgroep leidend is geweest ten aanzien van die beslissing. De rechtbank volgde dat standpunt niet. Nadat de rechtbank vooropstelde dat het verschoningsrecht toekomt aan de beroepsbeoefenaar, en de raad van bestuur als rechthebbende van de gevorderde stukken een afgeleid verschoningsrecht heeft, oordeelt de rechtbank – overeenkomstig vaste rechtspraak – dat het oordeel over de vraag of de gevorderde gegevens die behoren tot het medisch dossier object van de afgeleide bevoegdheid tot verschoning uitmaken, in beginsel toekomt aan de persoon van wie het verschoningsrecht is afgeleid. Volgens de rechtbank heeft de raad van bestuur enkel de afweging op het niveau van de verschoningsgerechtigden gemaakt, en die heeft geresulteerd in de beslissing een beroep te doen op het verschoningsrecht, gecommuniceerd richting de officier van justitie. De raadkamer is dan ook van oordeel dat het klaagschrift ontvankelijk is.

De onderliggende feiten waren, blijkens de overwegingen van de rechtbank de volgende: 'Het slachtoffer is op [geboortedag] 2015 geboren met Tetralogie van Fallot (een aangeboren hartafwijking) waarvoor zij door middel van een shuntoperatie is geopereerd. In de periode van [datum 1] 2015 tot en met [datum 2] 2015 is het slachtoffer opgenomen geweest in het [klaagster] in verband met medische aandoeningen. Op 2 augustus 2015 zijn door de verpleging van het [klaagster] blauwe plekken op de buik en het voorhoofd bij het slachtoffer geconstateerd, die bij aanvang van de opname niet aanwezig waren. Bij aanvullend onderzoek is vastgesteld dat er bloedingen waren tussen de hersenvliezen. Op 6 augustus 2015 is hiervan door het [klaagster] melding gemaakt bij Veilig Thuis Twente, waarna de zaak is voorgelegd aan het Landelijk Expertise Centrum Kinder mishandeling (hierna: LECK). In het rapport van het LECK staat dat er geen medische verklaringen zijn gevonden voor de letsels en dat die letsels zeer suggestief zijn voor toegebracht letsel. Hierop is een hulpverleningstraject voor het gezin gestart. Ouders ontkennen geweld naar het slachtoffer te hebben gebruikt. Door de vader van het slachtoffer is – kort samengevat – verklaard dat het ziekenhuis niet adequaat gehandeld heeft en niet de juiste zorg aan het slachtoffer heeft gegeven met betrekking tot de opname in de zomer van 2015. Ook is door hem verklaard dat zij snel blauwe plekken kreeg net zoals haar moeder.

Op 20 februari 2016 kwam er om 17.50 uur bij de Ambulancedienst Twente een melding binnen dat er in de woning aan de [adres 2] in [woonplaats] een baby was met ernstig hoofdletsel. Het slachtoffer is per ambulance overgebracht naar het [klaagster], waarna zij om 18.27 uur per spoedtransport is overgebracht naar de Beatrix Kinderkliniek in Groningen, waar zij de volgende dag, 21 februari 2016, is overleden. Het slachtoffer was toen negen maanden oud. De gemeentelijke lijkschouwer heeft een verklaring van een niet-natuurlijke dood afgegeven. Bij sectie kon geen medische verklaring voor de dood worden gevonden.' De rechtbank vat de geldende rechtspraak kort samen:

'Aan het verschoningsrecht ligt ten grondslag dat het maatschappelijk belang dat de waarheid in rechte aan het licht komt, moet wijken voor het individuele belang van bescherming van de privacy van de patiënt en het maatschappelijk belang dat een ieder zich vrijelijk en zonder vrees voor openbaarmaking van het toevertrouwde om bijstand en advies tot de verschoningsgerechtigde moet kunnen wenden. Het verschoningsrecht van onder meer de arts is echter in zoverre niet absoluut, dat zich zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen voordoen waarin het belang dat de waarheid aan het licht komt – ook ten aanzien van datgene waarvan de wetenschap hem als zodanig is toevertrouwd – moet prevaleren boven het verschoningsrecht. De beantwoording van de vraag welke omstandigheden als zeer uitzonderlijk moeten worden aangemerkt is niet in een algemene regel samen te vatten. Bij de beantwoording zal per geval moeten worden gelet op de aard en de ernst van het strafbare feit, de aard en inhoud van het materiaal waarover zich het verschoningsrecht uitstrekt in verband met het belang dat door het verschoningsrecht wordt gediend en de mate waarin de betrokken belangen van de patiënt worden geschaad indien het verschoningsrecht wordt doorbroken. Voorts geldt dat indien moet worden geoordeeld dat het belang van de waarheidsvinding dient te prevaleren, die inbreuk op het verschoningsrecht niet verder mag gaan dan strikt nodig is voor het aan het licht brengen van de waarheid van het desbetreffende feit.'Vervolgens acht de rechtbank de volgende gegevens van belang:(i) er is sprake van een verdenking van een zeer ernstig misdrijf, te weten doodslag dan wel zware mishandeling de dood ten gevolge hebbend met betrekking tot een negen maanden oude baby; (ii) er zijn aanwijzingen dat eerder letsel aan het slachtoffer is toegebracht; (iii) de vader heeft verklaard dat hij en de moeder van de baby hun zorgen hebben geuit bij het ziekenhuispersoneel over de behandeling van hun kind, welke verklaring kan worden geverifieerd aan de hand van hetgeen daarover door de arts is gedocumenteerd; (iv) de gegevens kunnen niet op andere wijze worden verkregen; (v) de gevorderde gegevens zijn met uitzondering van de psychologische dossiers van de vader en de moeder van het slachtoffer van cruciaal belang voor het aan de dag brengen van de waarheid;(vi) voor wat betreft het individuele met het verschoningsrecht gediende belang vindt de rechtbank het van aanzienlijk belang dat de ouders, onder wie ook de verdachte in de strafzaak, toestemming verlenen, 'op grond van welke omstandigheid verondersteld mag worden dat het beroep op het verschoningsrecht niet kan dienen tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de (overleden) patiënt'; (vii) voor wat betreft het maatschappelijk belang, merkt de rechtbank op dat 'iedere ouder van een kind waarbij de mogelijkheid van kindermishandeling wordt geconstateerd, wil dat elke denkbare oorzaak of bijdrage aan het gevolg ervan wordt onderzocht en elke mogelijke twijfel over de duiding van het letsel wordt weggenomen. Nu de medische gegevens niet op andere wijze kunnen worden verkregen, is de rechtbank van oordeel dat daarmee tevens aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit is voldaan'.De psychologische dossiers van de ouders zijn voor de waarheidsvinding c.q. de

duiding van het letsel niet relevant. Dat alles leidt de rechtbank tot de conclusie dat in het onderhavige geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden op grond waarvan het belang van de waarheidsvinding dient te prevaleren boven het verschoningsrecht. De rechtbank verklaart het bezwaar met betrekking tot de medische gegevens van de baby ongegrond, en wat betreft de psychologische rapporten van vader en moeder gegrond.

Belangrijk is nog de overweging van de rechtbank naar aanleiding van een door het Openbaar Ministerie opgeworpen omstandigheid: 'Met betrekking tot de door de officier van justitie aangevoerde bijzondere omstandigheid dat het [klaagster] in juli 2015 zelf het beroepsgeheim heeft doorbroken en een melding heeft gedaan bij het Algemeen Meldpunt Kindermishandeling (hierna: AMK) overweegt de raadkamer ten overvloede dat ten aanzien van een dergelijke melding is voorzien in een wettelijke uitzondering op de geheimhoudingsplicht. De enkele omstandigheid dat een arts een dergelijke melding doet – hetgeen de verplichting meebrengt tot verstrekking aan het AMK van aan hem als arts toevertrouwde gegevens – brengt niet zonder meer mee dat het de arts niet vrijstaat om zich in een procedure als de onderhavige op zijn verschoningsrecht te beroepen.'

mr. J.F.M. Wasser

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 07-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:3393

Zaaknummer: 08/910014-16

Rechters: B.W.M. Hendriks, F.H.W. Teekman en C.C.S. Koppes

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een ronselaar/begeleider van pseudo-patiënten die wordt verdacht van oplichting van verzekeraars en het zorgkantoor. Deze ronselaar/begeleider wordt veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf. Er volgt echter ontslag van rechtsvervolgning ter zake van witwassen, aangezien op grond van vaste rechtspraak van de Hoge Raad het voorhanden hebben van uit eigen misdrijf verkregen geld niet strafbaar is.

Verdachte heeft in de periode van 1 januari 2006 tot en met 18 januari 2011 tezamen en in vereniging met twee psychiaters valse medische verklaringen, rapporten en brieven opgemaakt en afgegeven. Samen met de psychiaters en zij die zich als patiënten met zeer ernstige psychiatrische aandoeningen voordeden heeft hij samengewerkt om het UWV, het CIZ, zorgkantoren en zorgverzekeraars op te lichten.

De rechtbank overweegt: 'De toelg van de verdachte is er op gericht geweest kandidaten te vinden die tegen betaling van een geldbedrag de valse hoedanigheid zouden aannemen van patiënt met ernstige psychiatrische aandoeningen, op wiens of wier naam een uitkering bij het UWV en/of het CIZ kon worden aangevraagd, over wie een psychiater een medische verklaring zou opstellen die het verstrekken van die uitkering noodzakelijk zou maken en die hij of een ander, door hem aangezocht persoon, zou begeleiden bij de gesprekken met de bedrijfsarts, verzekeringsarts van het UWV of medewerker van het CIZ. Deze bedoeling van de verdachte is ten laste gelegd als het medeplegen van het valselijk opmaken en/of afgeven van medische verklaringen en brieven (feit 1) en het medeplegen van het oplichten van het UWV en CIZ c.q. zorgkantoren en zorgverzekeraars, door (a) aanvraagformulieren in te vullen met onjuiste gegevens, (b) door het verzenden van valse medische verklaringen, (c) door het begeleiden van de pseudo-patiënten bij controlebezoeken, die zich anders voordoen dan gebruikelijk, (d) door het niet reageren op verzoeken om informatie en door (e) PGB-verantwoordingsformulieren valselijk op te maken (feit 3).' Ten aanzien van de kwalificatie van medeplegen overweegt de rechtbank: 'In zijn arrest van 2 december 2014,

ECLI:NL:HR:2014:3474, heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van de verdachte van voldoende gewicht is. Indien het tenlastegelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen), rust op de rechter de taak om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechtbank rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte of diens aanwezigheid op belangrijke momenten.

De verdachte heeft niet zelf met de psychiaters de verklaringen opgemaakt. In zoverre is er geen sprake van een gezamenlijke uitvoering. Maar dat betekent nog niet dat de samenwerking van de verdachte met de psychiaters heeft bestaan uit gedragingen die doorgaans met medeplichtigheid in verband worden gebracht. Verdachtes bijdrage aan de totstandkoming van die verklaringen gaat immers veel verder dan hulp verlenen. Hij heeft de pseudo-patiënten geworven of bestaande patiënten overgehaald om met het opstellen van de valse verklaringen en brieven mee te doen, de relevante inlichtingen verzameld, geordend en aan de psychiaters verstrekt en dit vervolgens langdurig en systematisch gedaan, waardoor de stelselmatige fraude heeft kunnen ontstaan en voortduren. Hij heeft pseudo-patiënten naar de psychiaters begeleid en de psychiaters tijdens de door hem bijgewoonde consulten van de benodigde informatie voorzien. Zonder de inzet van de verdachte zouden de valse verklaringen en brieven er niet (op de ten laste gelegde wijze) zijn geweest. Hij is, met andere woorden, te beschouwen als de auctor intellectualis. Voor wat betreft het bewijsminimum (kettingsbewijs) en de gevolgen van de weigering van getuigen om zich aan een ondervraging door de verdachte te onderwerpen (in het licht van de '*sole and decisive evidence*'-discussie, oordeelt de rechtbank: 'De rechtbank verwerpt dit verweer in al zijn onderdelen. Wat daar verder ook van zij, geen van de door de verdediging bedoelde verklaringen is aan te merken als doorslaggevend, voor de valsheid noch de oplichting, nu al het in de bewijsbijlage onder feit 1 en feit 3 opgenomen bewijsmateriaal in onderling verband beschouwd bijdraagt aan de bewezenverklaring. De feitelijke gang van zaken die aan elk van de valselijk opgemaakte brieven of rapporten en daaraan verbonden oplichting ten grondslag ligt, vertoont ten opzichte

van elkaar op essentiële punten zulke belangrijke overeenkomsten, zoals hierboven onder 5.1.2 is uiteengezet, dat het bewijs daarvoor mag worden afgeleid uit de hoge mate van overeenkomst met de feitelijke gang van zaken in de andere zaaksdossiers (vgl. HR 17 februari 2015, ECLI:NL:HR: 2015:326 en HR 7 juli 2015, ECLI:NL:HR:2015:1817).'

Voor witwassen wordt de verdachte ontslagen van alle rechtsvervolging, nu wel bewezen kan worden dat hij geld voorhanden heeft gehad, terwijl hij wist dat dat geld afkomstig was uit een misdrijf, maar op grond van vaste rechtspraak van de HR het voorhanden hebben van uit eigen misdrijf verkregen geld niet strafbaar is.

Ten aanzien van de op te leggen straf stelt de rechtbank vast: 'De verdachte heeft zich gedurende lange periode schuldig gemaakt aan grootschalige uitkeringsfraude. De verdachte heeft jarenlang, op uiterst geraffineerde wijze voor tientallen mensen ten onrechte uitkeringen en een vorm van gesubsidieerde zorg aangevraagd en verkregen. Hij heeft met dat doel intensief samengewerkt met twee psychiaters en met anderen, met name met de pseudo-patiënten. De psychiaters verklaarden op aangeven van de verdachte gezonde mensen geestesziek en schreven zware medicatie voor. Met die onjuiste diagnose werd vervolgens door de verdachte, samen met de patiënten een WAO-/WIA-uitkering en/of persoonsgebonden budget aangevraagd. De pseudo-patiënten werden tijdens controlebezoeken aan het UWV en het CIZ meestal door de verdachte begeleid en geïnstrueerd hoe zich daar te gedragen. Daarbij werd het toedienen van gedragsbeïnvloedende medicatie niet geschuwd om de artsen van de overheidsorganen om de tuin te leiden; sommigen kregen vooraf door de verdachte een medicijn toegediend zodat ze een apathische indruk maakten.

De verdachte was spil in het geheel, hij kan als leider van het netwerk worden aangemerkt. Gedurende lange periode heeft hij pseudo-patiënten geworven, begeleid en aangebracht bij verschillende psychiaters. Ook ontving de verdachte in die periode nota bene zelf ten onrechte een WAO-uitkering van het UWV. De verdachte heeft door zijn handelen op ongehoorde wijze misbruik gemaakt van het sociale zekerheidsstelsel. Hij heeft zichzelf bevoordeeld ten koste van de gemeenschap en heeft het vertrouwen waarop het stelsel van sociale voorzieningen in Nederland is gebaseerd, ernstig geschaad. Hiervan worden uiteindelijk de mensen die op dit stelsel zijn aangewezen de dupe. De rechtbank acht deze misbruik van de sociale voorzieningen een buitengewoon ernstig feit.

De verdachte heeft niet laten zien dat hij de ernst van zijn handelen inziet en in weerwil van een overvloed aan bewijsmateriaal volhard in zijn ontkenning. De rechtbank kan dit, gegeven de rechtscultuur waarin de verdachte terechtstaat, niet anders duiden, dan dat de verdachte niet inziet dat hij strafbaar heeft gehandeld. Dit zal consequenties hebben voor de strafmaat.

De rechtbank is van oordeel dat de ernst van het bewezen verklaarde handelen van de verdachte, rechtvaardigt dat aan de verdachte de door de officieren van justitie gevorderde gevangenisstraf van vijf jaren wordt opgelegd.'

De rechtbank komt echter – gelet op het tijdsverloop – (aanvang *criminal charge* 18 januari 2011, zittingen in april en mei 2016) tot een gevangenisstraf voor de duur van vier jaar.

mr. J.F.M. Wasser

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:5919

Zaaknummer: 10/765035-09

Wetsartikelen: 225 Sr, 228 Sr, 326 Sr en 420 bis Sr

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een psychiater die vier brieven met medische informatie en een medische verklaring voor pseudo-patiënten heeft opgesteld. Ondanks de ontkenning van de psychiater dat hij niet wist dat de pseudopatiënten niet ziek waren, althans niet in die mate waarin hij dat beschreef, en de stelling dat hij door hen bedrogen is, volgt veroordeling voor voorwaardelijke opzet ter zake (gekwalificeerde) valsheid in geschrifte en medeplichtigheid aan oplichting van het zorgkantoor. De psychiater wordt een geldboete en ontzetting van het recht tot uitoefening van het beroep als psychiater opgelegd.

Een psychiater wordt vervolgd voor onder meer het opmaken tezamen en in vereniging met één of meer anderen van vier brieven met medische informatie en een medische verklaring voor pseudo-patiënten. De rechtbank acht één geval niet wettig en overtuigend bewezen. Het verweer dat de psychiater niet wist dat de pseudo-patiënten niet ziek waren, althans niet in die mate waarin hij dit had beschreven, wordt verworpen. De rechtbank oordeelt dat de psychiater ten minste de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de door hem vermelde ziektebeelden en GAF-scores niet in overeenstemming waren met de werkelijkheid. Daartoe overweegt de rechtbank dat de verdachte zich in algemene zin bewust is geweest van misbruik bij het aanvragen van PGB's, en dat hij voornamelijk is afgegaan op door een begeleider/ronselaar van deze pseudo-patiënten aangedragen informatie. Hij heeft geen moeite gedaan deze informatie te controleren en heeft in Medicores weggemoffeld dat hij zijn patiënten niet echt behandelde en reserveerde voorts tijd voor het oproepen van een tolk, terwijl de begeleider/ronselaar als tolk optrad. Aldus handelende, heeft hij op zijn minst rekening gehouden met de aanmerkelijke kans dat de medische brieven en verklaring niet overeenstemden met de werkelijkheid. Nu hij in Medicores willens en wetens onjuiste informatie omtrent de behandeling van de patiënten heeft opgenomen, heeft hij die aanmerkelijke kans ook aanvaard. Tevens is wellicht sprake van medeplichtigheid aan

oplichting van het zorgkantoor. Gelet op de overwegingen ten aanzien van zijn (voorwaardelijk) opzet is ook hier opzet gegeven. Voor medeplegen van oplichting is echter geen bewijs, nu niet vaststaat dat de psychiater zelf het oogmerk heeft gehad van wederrechtelijke bevoordeling.

Vrijspraak volgt ter zake van het ten laste gelegde handelen in strijd met artikel 35 WMG, nu uit het proces-verbaal niet is gebleken wat het vaste tarief was, dat had moeten worden gehanteerd, dit vaste tarief niet uit openbare bronnen kenbaar is en bovendien de officier van justitie dat – ondanks vragen van de rechtbank – ook niet duidelijk heeft gemaakt. Voor wat betreft de afdoening (een geldboete van € 5000 en ontzetting uit het recht tot uitoefening van het beroep van psychiater) overweegt de rechtbank dat van de verdachte als psychiater meer dan gemiddeld verwacht had mogen worden dat hij zich bewust was van de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen, maar hij zich daarom niet bekommerd heeft. De rechtbank heeft twijfels bij de door hem gestelde naïviteit; de verdachte lijkt niet in te willen zien dat het geven van een onjuiste voorstelling van zaken aan het CIZ ernstig frauduleus handelen is. De verdachte mag voorts – aldus de rechtbank (!) – blij zijn dat hij niet is vervolgd voor het valselijk opmaken van zijn urenadministratie nu hij in 2008 22, 2009 97 en 2010 92 dagen heeft gedeclareerd, waarin méér dan 24 uur aan directe en indirecte tijd werd verantwoord.

Na overwegingen over de kwaliteit en integriteit van de psychiatrie en media-aandacht, houdt de rechtbank rekening met het tijdsverloop (5 jaar) en de aangekondigde ontnemingsvordering met mogelijk zeer ernstige financiële gevolgen, en het feit dat hij zijn vak als psychiater niet meer heeft kunnen uitoefenen en daardoor verstoken is geraakt van zijn belangrijkste bron van inkomsten. Daarnaast is niet gebleken dat – anders dan bij medeverdachten – de gedragingen zijn voortgekomen uit het oogmerk om daar zelf financieel gewin uit te halen. De rechtbank volgt het Openbaar Ministerie dan ook niet in de eis van een gevangenisstraf voor de duur van 18 maanden, maar komt tot een geldboete van € 5000 en een ontzetting van het recht tot uitoefening van het beroep als psychiater voor de maximale termijn van 5 jaar.

mr. J.F.M. Wasser

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:5917

Zaaknummer: 10/765000-11

Wetsartikelen: 225 Sr, 228 Sr, 326 Sr en 35 WMG

RECHTSPRAAK

VUmc/X

Aan het Hof Amsterdam ligt ter beoordeling voor of het VU medisch centrum aansprakelijk is voor de gevolgen van een val van een patiënte uit een trolley(bed). Met behulp van toepassing van de zogeheten 'Kelderluikcriteria' komt het hof tot het oordeel dat dit inderdaad het geval is. Het was te verwachten dat de patiënte niet oplettend was, waardoor de kans op een ongeval met letsel groot was. Daarbij had het ziekenhuis meer toezicht kunnen houden of had het de patiënte op een ander bed kunnen leggen.

In het onderhavige hoger beroep van een beschikking in een deelgeschil ligt ter beoordeling aan het Hof Amsterdam voor of het VU medisch centrum (hierna het ziekenhuis) aansprakelijk is voor de gevolgen van de val van een patiënte uit een trolley(bed). Deze patiënte was op 18 november 2008 's ochtends op de afdeling Spoedeisende Hulp (SEH) van het ziekenhuis opgenomen in verband met een aantal valincidenten thuis. Bij opname was anamnese niet goed mogelijk door de onsamenhangende antwoorden van de patiënte. Voorts was de patiënte wisselend onrustig, wierp dekens van zich af, trok monitordraden los en draaide op de trolley. Op enig moment is de SEH-verpleegkundige die toezicht hield op de patiënte weggeroepen. Zij heeft de patiënte in de behandelkamer achtergelaten. Kort erna is de patiënte van de trolley gevallen. Een val als de onderhavige was nog niet eerder op de SEH van het ziekenhuis voorgekomen. Het incident is gerapporteerd aan de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ).

Het hof komt, ondanks de door het ziekenhuis aangevoerde grieven, tot de slotsom dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor de gevolgen van de val van de patiënte, hoewel niet is komen vast te staan hoe zij precies gevallen is. Het hof komt tot dat oordeel met behulp van toepassing van de kelderluikcriteria:

(i) de mate van waarschijnlijkheid waarmee voor het ziekenhuis was te verwachten dat de patiënte niet de vereiste oplettendheid en voorzichtigheid zou betrachten;

- (ii) de hoegrootheid van de kans dat ongevallen zouden ontstaan omdat de patiënte die oplettendheid en voorzichtigheid niet zou betrachten;
- (iii) de mogelijke ernst van de gevolgen daarvan voor de patiënte;
- (iv) de mate van bezwaarlijkheid van de te nemen veiligheidsmaatregelen.

Naar het hof overweegt, was de toestand van de patiënte van dien aard dat de SEH-verpleegkundige bedacht had moeten zijn op het feit dat het niet tot de patiënte doordrong dat zij mogelijk van de trolley zou vallen. Daarmee had het voor de SEH-verpleegkundige duidelijk moeten zijn dat er een reëel risico bestond dat de patiënte niet voldoende voorzichtig en oplettend zou zijn. Voorts geldt op SEH-afdelingen van ziekenhuizen dat het uit bed vallen een algemeen gevaar is. Gezien de maten van de trolley was de kans aanmerkelijk dat de patiënte bij onrustig gedrag van de trolley zou vallen, waarbij het niet ter zake doet van welke kant de patiënte van de trolley zou kunnen vallen. Dat een val van de trolley voorzienbaar tot ernstige gevolgen, in de vorm van, al dan niet blijvend, serieus letsel zou kunnen leiden staat als zodanig niet ter discussie, aldus het hof verder. Bovendien had het ziekenhuis voorzorgsmaatregelen kunnen nemen door ofwel meer toezicht ofwel een veiliger bed.

Het hof heeft de beschikking vernietigd wat de kosten betreft en voor het overige de beschikking in stand gelaten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:2005

Zaaknummer: 200.160.236/01

Advocaten: J. Meyst-Michels en R.Th. Bocxe

Wetsartikelen: 6:74 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak dient klager een klacht in tegen een psychiater omdat deze hem al jaren geestelijk en lichamelijk mishandelt. Klager heeft echter zowel in eerste aanleg als in beroep nagelaten voldoende duidelijk te maken wat hij de psychiater precies verwijt en op welke feiten en gronden zijn klacht berust, aldus het Centraal Tuchtcollege. Het Centraal Tuchtcollege oordeelt dat het college in eerste aanleg klager terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard en verwerpt het beroep.

Klager dient een klacht in tegen een psychiater omdat zij hem al jaren op diverse wijzen geestelijk en lichamelijk beschadigt en complotten tegen hem smeedt. Zij zou zich zelfs aan een poging tot moord schuldig hebben gemaakt volgens klager. De aangeklaagde psychiater stelt nooit betrokken te zijn geweest bij de behandeling van klager.

Het Regionaal Tuchtcollege acht klager niet-ontvankelijk omdat hij de klacht niet van een deugdelijke onderbouwing heeft voorzien en onvoldoende heeft ingebracht tegen de stelling van de psychiater. Ook anderszins blijkt niet dat de psychiater op enigerlei wijze bij de behandeling van klager betrokken is geweest. Om voornoemde redenen concludeert het college in eerste aanleg dat klager niet in zijn klacht kan worden ontvangen. Klager wordt in hoger beroep wel ontvangen in zijn klacht omdat in voldoende mate de gronden van het beroep naar voren zijn gebracht. Wel is het Centraal Tuchtcollege van mening dat klager zowel in eerste aanleg als in beroep nagelaten heeft voldoende duidelijk te maken wat hij de psychiater verwijt en op welke feiten en gronden zijn klacht berust. Dit houdt in dat klager de klacht onduidelijk en onvoldoende met feiten en omstandigheden heeft onderbouwd. Klager is dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard in eerste aanleg. Het Centraal Tuchtcollege verwerpt het beroep.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 13-09-2016

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2016:301

Zaaknummer: c2016.054

RECHTSPRAAK

X/Y

De door de Gooise gemeenten vastgestelde tarieven voor thuiszorg zijn niet onredelijk. De noodzakelijke goede verhouding tussen prijs en kwaliteit zoals bedoeld in artikel 2.6.6. Wmo 2015 vereist niet dat de tarieven worden vastgesteld conform de Code Verantwoordelijk Marktgedrag Thuisondernemingen.

In 2012 heeft een aantal Gooise gemeenten een gezamenlijke inkoopprocedure gehouden voor het leveren van thuiszorg. Een van de eiseressen – waarvan de aandelen in 2014 zijn overgenomen door de andere eiseres(sen) – is zittende (onder)aannemer. Nadat de in 2012 gesloten overeenkomst tot 1 januari 2017 was verlengd, hebben de gemeenten zich in 2016 beraden over de vraag of zij de overeenkomst opnieuw zouden verlengen of een nieuwe aanbesteding zouden organiseren. Een extern bureau heeft hiertoe een kostprijsonderzoek uitgevoerd, waarbij tegen elkaar is afgezet: (i) verlenging van de huidige overeenkomsten met daarbij behorende indexatie, (ii) doorlopen van een inkoopprocedure met tariefstelling conform het kostprijsonderzoek en (iii) doorlopen van een inkoopprocedure met tariefstelling conform de Code Verantwoordelijk Marktgedrag Thuisondernemingen ('Code').

Uit het onderzoek volgde voor scenario (i) het laagste tarief en voor scenario (iii) het hoogste tarief.

De gemeenten hebben besloten om een nieuwe inkoopprocedure te starten op basis van een tariefstelling conform het kostprijsonderzoek (scenario ii). Eiseressen menen dat deze tarieven in strijd zijn met artikel 2.6.6. Wmo 2015, nu het tarief voor eiseressen niet kostendekkend is. Daarnaast is het tarief volgens eiseressen in strijd met de algemene beginselen van bestuur, omdat eiseressen onredelijk benadeeld worden door dit besluit van de gemeenten. Na de overname hebben eiseressen in verhouding veel ervaren werknemers in dienst, die op grond van de geldende cao en een raamovereenkomst hoog zijn ingeschaald, waardoor de kostprijs van eiseressen hoger is dan gemiddeld en hoger dan het vastgestelde tarief.

De voorzieningenrechter gaat echter niet mee in het betoog van eiseressen. Volgens de voorzieningenrechter is bij het kostprijsonderzoek (voldoende) rekening gehouden met de loonkosten van het in te zetten personeel volgens de geldende cao. Daarnaast is de kostenopslag die door het bureau is gehanteerd vergelijkbaar met die in andere onderzoeken en ook met die van de Code. De gemeenten hebben de tarieven dan ook in redelijkheid op het onderzoek mogen baseren. Daarnaast valt volgens de voorzieningenrechter niet in te zien dat de noodzakelijke goede verhouding tussen prijs en kwaliteit, zoals bedoeld in artikel 2.6.6. Wmo 2015, vereist dat de tarieven worden vastgesteld conform de Code. De Code dient te voorkomen dat er te veel nadruk wordt gelegd op een zo laag mogelijke prijs, maar daarvan is volgens de rechter hier geen sprake. De gemeenten hebben onweersproken aangevoerd dat de door hen vastgestelde tarieven tot de hoogste van het land behoren. Daar komt volgens de rechter bij dat in het algemeen niet kan worden geoordeeld dat slechts de kostprijs van de 'duurste' zittende aanbieder een redelijk tarief zou zijn. Het ligt dan op de weg van die zorgaanbieder om zijn bedrijfsvoering aan te passen zodanig dat hij net als zijn concurrenten in staat is om de dienstverlening te organiseren. En in dat kader hebben de gemeenten onweersproken aangevoerd dat zestien van de achttien zittende zorgaanbieders positief hebben gereageerd op de nieuwe tarieven en zij naar verwachting al 136 procent van de te leveren huishoudelijke hulp kunnen bieden.

mr. D. Radder

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:4807

Zaaknummer: C/16/420222 / KG ZA 16-584

Advocaten: S. Maakal, P. Trip en W.M. van Ritsema Eck

Wetsartikelen: 2.6.6. Wmo 2015 en algemene beginselen behoorlijk bestuur

RECHTSPRAAK

X/Y

Deze zaak betreft een klacht tegen een verzekeringsarts werkzaam bij het UWV. In het kader van een 'Eerstejaars Ziektewet-beoordeling' heeft klager een arts-collega van verweerder bezocht op een spreekuur. Verweerder is supervisor van deze arts. De klacht heeft betrekking op het opnemen van medische informatie in een niet-medisch dossier. Het college acht de klacht gegrond en legt de maatregel van een waarschuwing op.

In verband met een 'Eerstejaars Ziektewet-beoordeling' bezocht klager het spreekuur van een collega van verweerder. Verweerder is de supervisor van deze arts. Naar aanleiding van de beoordeling is een medisch en een niet-medisch dossier opgemaakt. In het niet-medisch dossier is tevens medische informatie van klager opgenomen betreffende hartklachten, de medische ingreep en het revalidatietraject dat klager daarna volgde. Het niet-medisch rapport is bedoeld voor overdracht aan niet-medici, belast met de uitvoering van de Ziektewet. Klager maakt verweerder het verwijt dat hij goedkeuring heeft verstrekt tot het opnemen van de medische gegevens in het niet-medisch rapport, althans daar geen bezwaar tegen heeft gemaakt. Verweerder heeft hier verweer tegen gevoerd.

Het college stelt bij de beoordeling voorop dat de passages uit het niet-medisch rapport medische informatie bevatten. In beginsel geldt ten aanzien van deze informatie een geheimhoudingsplicht. Daarnaast bepaalt artikel 74 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen dat het verboden is om informatie verder bekend te maken dan voor de uitvoering van de wet noodzakelijk is, dan wel op grond van de wet is toegestaan of voorgeschreven. Soortgelijke bepalingen staan in de 'Richtlijnen inzake het omgaan met medische gegevens'. Beoordeeld moet worden of de vermelding noodzakelijk was. In de eerste plaats was het rapport bestemd voor de beoordeling van de mogelijkheden voor klager door een arbeidskundige. Naar het oordeel van het college zijn medische gegevens daarbij niet noodzakelijk. Dat de rapportage, zoals verweerder heeft aangevoerd, uitsluitend is bedoeld voor de arbeidskundige, maakt dat niet anders. Daarbij moet rekening gehouden

worden met de mogelijkheid dat de niet-medische rapportage ook ter beschikking van anderen kan komen. Het college gaat voorbij aan het verweer dat de bewuste passage met 'informed consent' van klager is opgenomen in het niet-medisch dossier. Dat de bevindingen en de conclusie van het onderzoek met klager zijn besproken, brengt niet zonder meer mee dat klager instemde met het opnemen in het dossier. Het college acht de klacht derhalve gegrond. Van belang bij het besluit tot de keuze voor een maatregel is het feit dat verweerder als supervisor van een niet als verzekeringsarts geregistreerde collega de eindverantwoordelijkheid had voor de rapportage. Voorts geeft verweerder er geen blijk van dat hij de onjuistheid van zijn handelen inziet. De werkwijze van de toetsingsgroep waar verweerder deel van uitmaakt is weliswaar aangepast, echter dit is uitsluitend in afwachting van de uitkomst van onderhavige procedure. Het college legt verweerder een waarschuwing op.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 30-08-2016

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2016:104

Zaaknummer: 2015-202

Wetsartikelen: 74 Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen

RECHTSPRAAK

X/Y

Verweerster, arts, heeft zonder toestemming en medeweten van klagers, ouders van een gehandicapt kind, een verslag overgelegd aan de Medisch Ethische Beleids Commissie (MEBC) van het ziekenhuis. Dit klachtonderdeel is in eerste aanleg deels gegrond verklaard. Het tuchtcollege in eerste aanleg heeft de maatregel van berisping opgelegd. In hoger beroep blijft dit in stand, wordt het incidenteel beroep deels gegrond verklaard, maar blijft de maatregel van berisping gehandhaafd.

Klagers zijn de ouders van G, een ernstig verstandelijk gehandicapt kind. G is opgenomen geweest in een zorginstelling voor mensen met een verstandelijke beperking. Verweerster werkt daar als arts (AVG). Klagers hebben grote zorgen over de toekomst van hun kind. Zij waren van mening dat de kwaliteit van leven onvoldoende was en dat G leed onder haar situatie. Ouders hebben het verzoek tot actieve levensbeëindiging geuit. Tussen klagers en verweerster bestond geen overeenstemming over de vraag of sprake was van ondraaglijk en uitzichtloos lijden. Dit leidde tot een (ernstig) verschil van inzicht. Ook bij andere deskundigen bestond geen overeenstemming op dit punt. In 2005 werd vastgesteld dat patiënte leed aan epilepsie. Klagers deden opnieuw een verzoek tot levensbeëindiging. De hoofdbehandelaar stelde als voorwaarde voor het meewerken aan dit verzoek instemming van de vakgroep Neurologie en de Medisch Ethische Beleids Commissie (MEBC) van het ziekenhuis. Het verslag dat verweerster schreef naar aanleiding van het verzoek van klagers om het leven van hun kind te beëindigen gaf zij ter kennisneming aan de MEBC. Echter, zonder toestemming van klagers. In 2013 adviseerde de MEBC negatief op het verzoek van klagers. Uiteindelijk is G thuis overleden nadat daar gestopt was met het toedienen van vocht en voeding.

Klagers maken verweerster een aantal verwijten. Na inhoudelijke beoordeling acht het Regionaal College de klacht deels gegrond. Verweerster heeft op die klachtonderdelen gehandeld in strijd met de zorg die zij ingevolge artikel 47 lid 1 van de Wet BIG jegens klagers

had behoren te betrachten. Door laakbaar handelen is de maatregel van berisping passend en geboden. Tegen de uitspraak van het Regionaal Tuchtcollege stelt de arts beroep in bij het Centraal Tuchtcollege. In hoger beroep heeft de arts een zestal grieven gericht tegen de bestreden beslissing. De arts verzoekt de beslissing te vernietigen en de klacht alsnog ongegrond te verklaren. Tevens stellen klagers incidenteel beroep in tegen de klachtonderdelen die ongegrond zijn verklaard. Zij verzoeken de ongegrond verklaarde klachten alsnog gegrond te verklaren.

In de eerste plaats komt de arts (verweerster in eerste aanleg, klager in hoger beroep) op tegen hetgeen het Regionaal Tuchtcollege heeft overwogen in het licht van het bepaalde in artikel 7:457 BW, wat inhoudt dat de arts er niet zonder meer van mocht uitgaan dat de instemming van klagers ook betrekking had op het verslag aan de MEBC. Het Centraal Tuchtcollege stelt voorop dat bezwaar maken tegen het verstrekken van gegevens aan de kant van klagers alleen mogelijk is als klagers op de hoogte zijn van het verstrekken daarvan. Deze grief kan geen doel treffen. Ten tweede komt de arts op tegen de vaststelling van het college dat het verslag van de arts rechtstreeks aan de MEBC was gericht. Het Centraal Tuchtcollege acht deze grief ongeloofwaardig nu dit haaks staat op beide excuusbrieven van verweerster aan klagers. Met de derde grief komt de arts op tegen het oordeel van het college dat het beroep op een conflict van plichten haar niet kan baten. In haar vierde grief bestrijdt de arts hetgeen door het college is overwogen omtrent het niet op de hoogte stellen van de ouders ten aanzien van het inbrengen van het verslag. Deze grieven worden gezamenlijk behandeld. De arts meent niet tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld te hebben door geen toestemming te vragen voor het verstrekken van de in het verslag neergelegde informatie en het verslag ook niet aan klagers te doen toekomen. De arts maakt niet duidelijk in welk opzicht er een conflict van plichten bestond. Het Centraal Tuchtcollege acht de grieven tevergeefs voorgesteld. Grief vijf is gebaseerd op de onjuiste veronderstelling dat werkaantekeningen van een arts, die naar buiten worden gebracht, geen deel zouden uitmaken van een medisch dossier. Echter, deze aantekeningen maken onderdeel uit van het medisch dossier waarvoor de normen uit de KNMG-richtlijn betreffende het omgaan met medische gegevens 2010 gelden. Deze grief is derhalve niet succesvol aangevoerd. Tot slot is de opgelegde maatregel volgens de arts te zwaar.

Naast de grieven van de arts worden ook de grieven van klagers in incidenteel appèl behandeld. De grieven van klagers zien op de ongegrond verklaarde onderdelen van de klacht in eerste aanleg. De eerste grief heeft betrekking op de klacht dat door de arts geen ruimte aan klagers is geboden om te spreken over de zorgen van klagers over hun kind. Het college acht deze grief gegrond. Het verschil van inzicht heeft het bestaan van een vertrouwensrelatie onmogelijk gemaakt, of op z'n minst ernstig belemmerd. De arts had dit naar voren moeten

brengen en een mogelijke oplossing moeten bieden aan de ouders. Door dat na te laten heeft de arts tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld. De tweede grief berust op de veronderstelling dat de arts haar verslag niet aan de hoofdbehandelaar ter hand had mogen stellen zonder medeweten van haar leidinggevende of het management van de instelling waar zij werkte. Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege is dit onjuist. Grief drie komt op tegen de ongegrondverklaring van het zevende klachtonderdeel in eerste aanleg, te weten dat de arts er geen blijk van heeft gegeven dat zij iets geleerd heeft van de zaak. In eerste aanleg bestond geen feitelijke grondslag voor deze klacht, aldus het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege. Het Centraal Tuchtcollege acht de grief gegrond. Door informatie aan de MEBC te verstrekken heeft de arts kennelijk haar visie willen benadrukken en daarbij heeft zij meer gehandeld als een betrokken partij dan als een arts met professionele distantie. Het geeft te denken dat de arts op dat punt geen inzicht heeft getoond.

Het Centraal Tuchtcollege verwerpt het principaal beroep van de arts en verklaart het incidenteel beroep deels gegrond. Gezien de omstandigheden van het geval acht het college de maatregel van berisping wenselijk.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-08-2016

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2016:270

Zaaknummer: C2015.343

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG en 7:457 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

De zaak betreft een klacht tegen een arbiter, tevens cardioloog. In eerste aanleg heeft het Regionaal Tuchtcollege klager niet-ontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing is klager in beroep gekomen. De klacht heeft betrekking op de werkzaamheden van verweerder in zijn hoedanigheid van arbiter en niet in zijn hoedanigheid van arts. De klacht ziet op het gegeven oordeel van het arbitraal tussenvonniss waarbij is afgeweken van het oordeel van de behandelaar van klager. Het college acht het handelen niet in strijd met artikel 47 lid 1 aanhef en onder b van de Wet BIG. Tevens heeft het handelen geen weerslag op de individuele gezondheidszorg. Klager maakt geen misbruik van recht door in dezen de tuchtrechter te adiëren. Het Centraal Tuchtcollege vernietigt de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege en verwerpt het beroep voor het overige.

Verweerder is een van de arbiters in een geschil tussen klager (cardioloog) en de maten van de maatschap cardiologie van het ziekenhuis. De vorderingen die ter beoordeling van de arbiters voorlagen hielden verband met de uitval wegens ziekte van klager en de dissociatie van de maatschap. De klacht ziet op het gegeven oordeel van het arbitraal tussenvonniss in 2011 waarbij is afgeweken van het oordeel van behandelaar van klager. Klager is van mening dat verweerder tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld door zich ver buiten de grenzen van het eigen gebied van deskundigheid te begeven door, in tegenstelling tot het oordeel van de psychiater om uitsluitend administratieve werkzaamheden te verrichten, te oordelen dat klager bij zijn re-integratie in het ziekenhuis diagnostische en patiëntgebonden werkzaamheden kan verrichten. Voorts heeft verweerder zich tegen dit oordeel niet verzet. Het Regionaal Tuchtcollege acht klager niet-ontvankelijk in zijn klacht. Tegen deze beslissing is klager in beroep gekomen.

Bij de beoordeling van het hoger beroep stelt het college voorop dat verweerder, tevens

cardioloog, onderdeel uitmaakt van een uit drie leden bestaand arbitraal college. De klacht betreft gedragingen van verweerder in zijn hoedanigheid van arbiter. De arbitrale procedure werd door klager geëntameerd in verband met geschilpunten tussen hem en zijn voormalige maten, ontstaan als gevolg van zijn arbeidsongeschiktheid en de dissociatie van de maatschap. In dit arbitraal vonnis zijn verschillende juridische beslispunten aan de orde geweest. Bij de beoordeling ten aanzien van de re-integratie van klager hebben de arbiters het voorstel van de raad van bestuur overgenomen in tegenstelling tot het advies van de behandelaar van klager. Het gegeven oordeel van het arbitraal college houdt geen eigen (medisch) inhoudelijk oordeel in van verweerder. Gelet daarop kan niet gezegd worden dat het oordeel van het arbitraal college, waar verweerder deel van uitmaakte, een weerslag heeft op de individuele gezondheidszorg. Voorts is geen sprake van handelen in strijd met artikel 47 lid 1 aanhef en onder b Wet BIG. Ten slotte is het Regionaal tuchtcollege van oordeel dat klager misbruik van recht maakt door in dit geschil de tuchtrechter te adiëren. Het Centraal Tuchtcollege vernietigt de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege voor zover daarbij is geoordeeld dat sprake is van misbruik van recht en verwerpt het beroep voor het overige.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-08-2016

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2016:277

Zaaknummer: C2015.420

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub b Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Deze zaak betreft in eerste aanleg een klacht tegen een tandarts (verweerster) die toestemming heeft verleend aan de assistente voor het spoelen van de wortelkanalen van klaagster, waarna bij klaagster een complicatie optreedt. Het Regionaal Tuchtcollege verklaart de klacht deels gegrond en legt de maatregel van berisping op. Naar het oordeel van het college in eerste aanleg is het de tandarts te verwijten dat hij deze toestemming heeft verleend. De tandarts gaat tegen de beslissing, dat de tandartsassistente niet bekwaam was om wortelkanalen te spoelen, in beroep. Het beroep betreft primair de ongegrondverklaring van de klacht en subsidiair het opleggen van een lichtere maatregel. Het Centraal Tuchtcollege ziet onvoldoende aanleiding tot het opleggen van een andere maatregel en verwerpt het beroep. Het is van oordeel dat de assistente over onvoldoende kennis en vaardigheden beschikt om zelfstandig de wortelkanalen te spoelen.

Bij patiënt (klaagster in eerste aanleg) heeft een endodontische (wortelkanaal)behandeling plaatsgevonden in verband met het plaatsen van een brug. Hiervoor heeft de tandartsassistente, in opdracht van de tandarts (verweerster in eerste aanleg, klaagster in beroep), de wortelkanalen gespoeld. Hierbij is een complicatie opgetreden die zeer ernstige gevolgen kan hebben. Patiënte heeft nog dagelijks last van haar wang. De klacht van patiënte houdt in dat de assistente niet bevoegd was om de wortelkanalen te spoelen. Daarnaast twijfelt zij over de vakbekwaamheid van de assistente. Het is verweerster te verwijten dat zij toestemming heeft verleend voor het spoelen van de wortelkanalen door de assistente. Het Regionaal Tuchtcollege verklaart de klacht gegrond en legt de maatregel van berisping op.

Tegen het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege gaat verweerster (hierna: klaagster) in beroep. Het beroep strekt tot ongegrondverklaring van het oordeel dat de tandartsassistente niet bekwaam was voor het spoelen van de wortelkanalen. Subsidiair is het beroep gericht

tegen de zwaarte van de aan klaagster opgelegde maatregel en strekt ertoe dat het college een lichtere maatregel zal opleggen. Bij de beoordeling stelt het Centraal Tuchtcollege voorop dat het spoelen van een wortelkanaal geen voorbehouden handeling is in de zin van artikel 36 van de Wet BIG. Het spoelen van een wortelkanaal mag uitgevoerd worden door ieder die daartoe bekwaam is. Dit betekent niet dat het spoelen van een wortelkanaal niet een ingrijpende of (enigszins) risicovolle behandeling zou zijn. In casu is tijdens het spoelen van de wortelkanalen een complicatie opgetreden die zeer ernstige gevolgen kan hebben. De door klaagster gegeven uitleg omtrent het handelen tijdens de endodontische behandeling kan het college niet volgen. Het risico op doorpersen van de spoelvlloeistof wordt vergroot indien het spoelen op een ondeskundige wijze geschiedt. Voor de beoordeling of de assistente bekwaam was om de wortelkanalen te spoelen, moet vastgesteld worden over welke kennis en vaardigheden zij beschikte. Het college is van oordeel dat de assistente over onvoldoende kennis en vaardigheden beschikt om zelfstandig de wortelkanalen te spoelen. Door deze handeling toch aan de assistente over te laten, heeft klaagster gehandeld in strijd met de zorg die zij behoorde te betrachten, zoals in artikel 47 van de Wet BIG omschreven. Dit handelen is zodanig laakbaar dat een berisping de aangewezen maatregel is. De omstandigheden van het geval geven onvoldoende aanleiding tot oplegging van een andere maatregel. Het college verwerpt het beroep.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-08-2016

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2016:271

Zaaknummer: C2015.445

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

De zaak betreft een klacht tegen een tandarts (verweerder). Klager maakt verweerder een aantal verwijten; onder andere dat door toedoen van verweerder het gebit van klager ernstig in verval is geraakt, dat verweerder onvoldoende diagnostiek heeft verricht, dat er sprake is van een gebrekkig dossier en dat verweerder geen behandelplan heeft opgesteld. In eerste aanleg is de klacht deels gegrond verklaard en legt het college de maatregel van berisping op. Tegen de ongegrond verklaarde klachtonderdelen stelt klager hoger beroep in. Evenals het Regionaal Tuchtcollege oordeelt het Centraal Tuchtcollege de overige klachtonderdelen ongegrond en verwerpt het beroep.

Klager is in de periode van 2007 tot en met 2010 onder behandeling bij de praktijk waar verweerder, tandarts, werkzaam is. De eerste behandeling heeft plaatsgevonden naar aanleiding van een acuut tandvleesprobleem. In 2008 heeft verweerder klager gezien in het kader van een preventief onderzoek. Klager heeft meerdere malen aangegeven een budget van maximaal € 500 per jaar beschikbaar te hebben voor tandheelkundige zorg. In augustus 2010 gaf klager aan HIV positief te zijn.

In eerste aanleg maakt klager verweerder een aantal verwijten. In de eerste plaats het verwijt dat door toedoen van verweerder klagers gebit ernstig in verval is geraakt en dat verweerder zonder overleg gezonde tanden heeft getrokken en klager met alleen een antibioticakuur naar huis heeft gestuurd. Tevens is onvoldoende diagnostiek uitgevoerd, is er geen behandelplan opgesteld en is een gebrekkig dossier bijgehouden. Klager verwijt verweerder voorts dat hij tijdens de behandeling Duits sprak. Het Regionaal Tuchtcollege acht de klacht betreffende een gebrekkig behandelplan en onvoldoende dossiervoering gegrond. Door het niet opstellen van een behandelplan heeft verweerder het basisprincipe van goede tandartsenzorg niet gevolgd. Daarnaast is de verslaglegging ondermaats gebleken. Ten aanzien van de klacht dat

verweerder slechts Duits heeft gesproken oordeelt het college dat er geen aanleiding is te veronderstellen dat klager niet begrepen heeft wat de behandeling behelst en was er tijdens de behandeling voldoende mogelijkheid tot communiceren. Dit klachtonderdeel is ongegrond verklaard. Het college acht de maatregel van berisping ten aanzien van het gegrond verklaarde klachtonderdeel passend.

Klager stelt hoger beroep in ten aanzien van de ongegrond verklaarde klachtonderdelen. Dit betreft de klachtonderdelen dat door toedoen van verweerder klagers gebit ernstig in verval is geraakt, verweerder klager slechts met een antibioticakuur naar huis heeft gestuurd en de klacht dat verweerder Duits sprak tijdens de behandeling. Naar het oordeel van het college kan niet worden gezegd dat verweerder onvoldoende diagnostiek heeft verricht of dat hij klager onvoldoende zorgvuldig heeft behandeld. Verweerder is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening. Het Centraal Tuchtcollege merkt op dat de vraag of, en in welke mate, het gebit van klager door toedoen van verweerder ernstig in verval is geraakt, niet van belang is in de onderhavige tuchtrechtelijke procedure. Ten aanzien van de klacht dat verweerder tijdens de behandeling Duits sprak, is geen aanleiding tot een ander oordeel dan in eerste aanleg. Het college verklaart alle klachtonderdelen ongegrond en verwerpt het beroep.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-08-2016

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2016:275

Zaaknummer: c2016.078

Wetsartikelen: 47 lid 1 wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Vitalis

In geschil is of de zorgaanbieder en de cliënt een overeenkomst voor aanvullende zorg hebben gesloten. De overgelegde schriftelijke overeenkomsten bevatten niet zo'n bepaling. Verder vloeit uit de keuze van de cliënt voor een verblijf in het zorghotel van de zorgaanbieder niet voort dat zo'n overeenkomst tot stand is gekomen. Een overeenkomst voor aanvullende zorg moet vrijwillig zijn overeengekomen en de vormen van zorg moeten nader zijn omschreven.

Stichting Vitalis Residentiële Woonvormen ('Vitalis') exploiteert instellingen voor verzorging en verpleging, waaronder een zorghotel. Erflater ontving van Vitalis AWBZ-zorg. In geschil is of tussen erflater en Vitalis een overeenkomst is gesloten tot het naast die AWBZ-zorg leveren van aanvullende zorg aan erflater.

Het hof oordeelt dat daarvan geen sprake is. De overgelegde schriftelijke overeenkomsten bevatten geen bepalingen over overeengekomen luxe en aanvullende zorg. Ook ontbreekt een zorgplan waaruit blijkt dat het leveren van aanvullende zorg en de prijsstelling daarvan is overeengekomen.

Het hof oordeelt voorts dat de keuze van erflater voor een verblijf in het zorghotel van Vitalis – volgens Vitalis een keuze voor luxe en aanvullende zorg – niet betekent dat daardoor een overeenkomst tot stand is gekomen voor aanvullende zorg. Een overeenkomst voor levering van aanvullende zorg moet mondeling dan wel schriftelijk zijn overeengekomen tussen cliënt en zorgaanbieder. Ook uit de systematiek van de AWBZ volgt dat aanvullende zorg vrijwillig moet zijn overeengekomen en dat sprake moet zijn van nader omschreven vormen van zorg. Die vereiste specificatie heeft niet plaatsgevonden. De enkele veronderstelling dat de gemaakte keuze voor het zorghotel ook betekent dat gekozen is voor aanvullende zorg, is in strijd met dat specificatievereiste. Hetzelfde geldt voor de stelling dat erflater het bestaan van een overeenkomst heeft erkend door facturen te betalen. Bovendien is met het oog op de

beweerdelijk geleverde aanvullende zorg meermaals bezwaar gemaakt tegen de facturen en verzocht om een specificatie.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-08-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:3775

Zaaknummer: 200 159 260_01

Advocaten: I.M.C. van Leeuwen en H.A.J. Stollenwerck

Wetsartikelen: 6:217 BW en 6:227 BW

RECHTSPRAAK

X/Zilveren Kruis

Eiser is in 1985 verhuisd naar Noord-Cyprus. Het ziekenfonds stelt in 2003 dat hij daarom niet zou zijn verzekerd, maar vangt bot in een bestuursrechtelijke procedure. De rechtsopvolger van het ziekenfonds onder de Zorgverzekeringswet bericht eiser in 2009 dat hij een zorgverzekering heeft. De zorgverzekeraar wil de zorgverzekering nu beëindigen omdat eiser niet zou voldoen aan eisen uit de Zorgverzekeringswet. De rechtbank kwalificeert het bericht uit 2009 echter als een vaststellingsovereenkomst waaraan de zorgverzekeraar is gebonden. Ongewenste precedentwerking noch administratieve moeilijkheden maken dat anders.

Eiser is geboren in 1926 en in augustus 1985 van Nederland naar Noord-Cyprus verhuisd. Eiser was onder de Ziekenfondswet verzekerd bij Agis.

In 2003 constateerde Agis dat eiser niet was verzekerd voor de Ziekenfondswet ('Zfw') omdat hij niet in Nederland zou wonen. Na een bestuursrechtelijke procedure heeft Agis destijds besloten eiser opnieuw toe te laten tot het ziekenfonds. In 2009 heeft Agis eiser per brief bericht dat zij onder bijzondere omstandigheden een zorgverzekering is aangegaan met eiser. Na die brief zijn herhaaldelijk problemen ontstaan, onder meer doordat de zorgverzekering automatisch is stopgezet.

Zilveren Kruis, de rechtsopvolger van Agis, heeft eiser in september 2015 bericht de zorgverzekering te beëindigen, omdat eiser niet zou voldoen aan de voorwaarden van de Zorgverzekeringswet ('Zvw'). Eiser heeft de rechtbank daarop verzocht Zilveren Kruis te gebieden zijn zorgverzekering in stand te houden.

De rechtbank verwijst allereerst naar de uitspraak in het bestuursrechtelijke geschil tussen Agis en eiser. De strekking van de Zvw is niet zo wezenlijk verschillend van die van de Zfw dat het bestuurs- en privaatrechtelijke onderscheid tussen beide wetten in casu per definitie

verschil maakt. Bovendien hebben de omstandigheden die de rechtbank destijds tot de uitspraak hebben gebracht thans alleen maar meer gewicht gekregen, in elk geval voor zover het de leeftijd van eiser betreft.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat de brief van Agis uit 2009 een vaststellingsovereenkomst is. Omdat alle rechten en verplichtingen van Agis op Zilveren Kruis zijn overgegaan, is Zilveren Kruis daar aan gebonden.

De stelling van Zilveren Kruis dat toewijzing van de vordering ongewenste precedentwerking zou hebben, gaat niet op omdat eiser een buitenwettelijk recht heeft dat de meeste van de in het buitenland wonende gepensioneerden niet zullen hebben, aldus de rechtbank.

De rechtbank oordeelt voorts dat de administratieve problemen die Zilveren Kruis heeft met de verzekering van eiser, niet voor risico van eiser komt maar voor risico van Zilveren Kruis. Als eiser recht heeft op een verzekering, kan Zilveren Kruis hem dat recht niet ontzeggen met het argument dat die verzekering voor haar moeilijk is te administreren.

De rechtbank wijst de vordering van eiser toe.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:4576

Zaaknummer: C/16/406058 / HA ZA 15-1010

Advocaten: B.J. de Deugd

Wetsartikelen: 3 Zvw

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een inkoopprocedure voor het vervoer van huisartsen, gestart door Dokterswacht (DWF). Deze procedure wordt door Witte Kruis gewonnen. Hierna deelt DWF echter mee de opdracht in te trekken omdat de gunningscriteria niet duidelijk genoeg zijn geweest. Daarna gunt DWF het vervoer in eerste instantie aan Kijlstra, maar in tweede instantie toch weer aan Witte Kruis. Kijlstra stelt hiertegen een kort geding in, omdat zij vindt dat het alsnog gunnen van een ingetrokken opdracht niet is toegestaan. De voorzieningenrechter oordeelt echter anders en bepaalt dat DWF de opdracht alsnog aan Witte Kruis mag gunnen; er is geen onvoorwaardelijke toezegging gedaan aan Kijlstra, aldus de voorzieningenrechter.

Deze uitspraak van de voorzieningenrechter volgt op diverse (kort geding)procedures die eerder zijn gevoerd over de offerteaanvraag voor het vervoer van huisartsen in Friesland door Dokterswacht Friesland ('DWF'). In augustus 2015 is DWF (private partij) een inkoopprocedure gestart voor het vervoer van huisartsen, waartoe zij aan diverse marktpartijen, waaronder Witte Kruis BV ('Witte Kruis') en Kijlstra Taxivervoer BV ('Kijlstra') een offerteaanvraag heeft verzonden. Kijlstra was op dat moment de 'zittende' vervoerder.

Witte Kruis heeft de offerteaanvraag met een nipt puntenverschil gewonnen. Nadat DWF de opdracht voorlopig had gegund aan Witte Kruis, deelde zij partijen echter mee de opdracht te zullen intrekken omdat de gunningscriteria onvoldoende duidelijk zouden zijn geweest. Ook gaf DWF aan voornemens te zijn de opdracht opnieuw in de markt te zullen zetten. Naar aanleiding hiervan is Witte Kruis een kort geding gestart (waarin Kijlstra is tussengekomen). De voorzieningenrechter verbood DWF een heraanbesteding, tenzij de opdracht wezenlijk gewijzigd zou worden (C/17/145948 KG ZA 15-359). DWF en Kijlstra zijn tegen dit oordeel in hoger beroep gegaan; DWF heeft het beroep inmiddels ingetrokken.

Om het vervoer te continueren hangende de (kortgeding)procedure, heeft DWF een verlengingsovereenkomst gesloten met Kijlstra. Naar aanleiding van de uitspraak in het hiervoor genoemde kort geding verzocht Witte Kruis om de verlengingsovereenkomst te beëindigen en over te gaan tot implementatie van de opdracht, of haar anders zo spoedig mogelijk de aanbestedingsstukken voor de gewijzigde opdracht te doen toekomen. Nadat DWF Witte Kruis had meegedeeld dat Witte Kruis hierop geen aanspraak kon maken, is Witte Kruis een tweede kort geding gestart (C/17/147971 /KG ZA 16-97). De voorzieningenrechter heeft de vorderingen van Witte Kruis afgewezen, nu het DWF was toegestaan om de opdracht in te trekken. DWF was als private partij evenmin gehouden de opdracht opnieuw aan te besteden. Tegen dit vonnis is door geen van de partijen beroep ingesteld. DWF heeft nadien de opdracht alsnog aan Witte Kruis gegund. De onderhavige zaak betreft de uitspraak in het kort geding dat Kijlstra hiertegen aanhangig heeft gemaakt.

Volgens de voorzieningenrechter mag DWF de opdracht alsnog aan Witte Kruis gunnen. De enige beperking die eerder door de voorzieningenrechter aan DWF is opgelegd, is dat zij niet tot heraanbesteding mocht overgaan, tenzij er sprake zou zijn van een wezenlijk gewijzigde opdracht. Witte Kruis kon op grond van het ingetrokken offertetraject weliswaar geen aanspraak meer maken op gunning van de opdracht, maar dat laat volgens de voorzieningenrechter onverlet dat het DWF – als private partij – vrijstond om de opdracht alsnog aan Witte Kruis te gunnen. Voorts meent de voorzieningenrechter dat noch uit de verleningsovereenkomst, noch uit de brief waarin DWF haar voornemen om een nieuwe opdracht in de markt te willen zetten, een onvoorwaardelijke toezegging jegens Kijlstra is gegeven dat DWF zou overgaan tot een heraanbesteding. Bovendien ziet de voorzieningenrechter geen reden om het sluiten van de vervoersovereenkomst aan te houden tot uitspraak is gedaan in het hoger beroep, nu Kijlstra geen spoedappèl heeft ingesteld. De vorderingen van Kijlstra worden dan ook afgewezen.

mr. D. Radder

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 13-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2016:4150

Zaaknummer: C/17/150190/KG ZA 16-228

Advocaten: Th. Dankert en M. van Rijn